HAYATIN İÇİNDEN

Zeynep Bayancık

teuhid
BASIM YAYIN

1. BASKI

HAYATIN İÇİNDEN

Zeynep BAYANCUK

www.tevhidmeali.com
www.tevhiddersleri.org
www.tevhiddergisi.org
tevhiddergisi@gmail.com

HAYATIN İÇİNDEN

Zeynep BAYANCUK

Teknik Hazırlık: **Dizgi**
Tevhid Basım Yayın, 42546
Düzeltmeler
Tevhid Basım Yayın, 42546

Baskı: **Basım Yeri**
Şenyıldız Matbaacılık, 11964

ISBN: 978-605-69350-3-9
1. Baskı

İletişim: **E-posta**
tevhiddergisi@gmail.com
Telefon
+90 545 762 15 15
Posta
P.K. 51 Güneşli Merkez PTT
Bağcılar/İstanbul
Merkez
Kirazlı Mh. Mahmutbey cd. No:120/A
Bağcılar/İstanbul

İÇİNDEKİLER

EŞREFTEN ESFELE

Burası yatağın, bu da dolabın. Allah kurtarsın.

Allah kurtarsın... Allah kurtarsın... Zihninde yankılandı bu cümle yüzlerce kez. Allah'a asi oldum da düştüm... Allah'ım affetsin...

Olduğu yere bıraktı poşetini. Kendine gösterilen yere oturdu. İçerisi ne de ağır kokuyordu. Kaç kişi kalıyordu acaba? Ve o ne kadar kalacaktı burada? Annesi duymuş muydu olanları? Ya hocaları? Hasan ve Muhammed Hoca. Büzüldükçe büzüldü ranzanın üzerinde. Ona doğru gelen adamı fark etmedi bile.

- Selamun aleykum.

- ?

- Selamun aleykum dedik genç.

- Ba- bana mı dediniz?

- Burada senden başka genç göremiyorum.

- E- evet efendim özür dilerim ve aleykum selam.

- Pek de kibarız.

- Anlamadım?

- Boş ver anlama sen. Adım Hacı. Koğuşun asayişi benden sorulur.

- Asayiş mi? Burada ne olabilir ki?

- Yaşa da gör evlat. Bir sıkıntın olursa çekinme söyle.

- Ta- tamam efendim.

Şaşkınlığını, korkusunu hala atamamıştı Ömer. Buraya neden, nasıl getirilmişti? Ne yapmıştı ki o? Dünü hatırladı birden.

Zehra ile sahilde doya doya gezinmişlerdi. Fakat Zehra hep tedirgindi. Birilerinin görmesinden korktuğunu söylemişti. Birkaç yere uğramışlar ve küçük paketler bırakmışlardı hediye. Zehra paketleri her zamanki gibi Ömer'in bırakmasını istemiş, bunun arkadaşları için sürpriz olmasını istediğini eklemişti. Ömer paketleri bırakırken yanından uzaklaşmıştı. İyi de ne vardı bunda? Hayır hayır yaşananlarda Zehra'nın bir parmağı olamazdı. Sahi Zehra neredeydi? Onun evine operasyon yapılmıştı. Gece yarısı dövülen kapı, bağırarak etrafa korku salmaya çalışan polisler ve hızla içeri giren narkotik köpeği... Bu bir esrar operasyonuydu. Nitekim evde altı kg esrar bulunmuştu... Kime aitti bu mallar?

İki gün süren sorgunun ardından hiç tanımadığı birkaç adamla beraber savcıya çıkarılmış ve tutuklanmıştı.

Neler oluyordu bir türlü anlamıyordu. Ya da anlamak istemiyordu. Çünkü sevdiği; uğruna sevdiklerini, medre-

seyi, hatta belki ahiretini kaybettiği kızın, bu işte parmağı olmasa bunlar başına gelmeyecekti... Hediye paketleri esrardan başka bir şey değilmiş demek ki... Öyleyse Zehra bir kuryeydi. Ve yem olarak Ömer'i kullanmıştı. Kim bilir şimdi kimin canını acıtacaktı?

Başına kadar çekti yorganı. Üç gündür olanları unutmak istiyor ama bir türlü başaramıyordu. Düşünceler Ömer'in peşini bırakmıyordu, tıpkı Zehra'nın yaptğı gibi.

Ömer sade, temiz fıtratlı, güzel ahlaklı bir gençti. Annesinin dizi dibinde yetişmiş, dünya ve aldatıcılığı ile hiç yüz yüze gelmemişti. Annesinin tüm ısrarlarına rağmen liseyi bitirmemiş, iki sokak ötede açılan medreseye Hasan ağabeyi aracılığı ile kaydolmuştu. Annesi tek başına büyütmüştü onu. Hem dinini yaşasın hem de bir meslek sahibi olsun istiyordu. Ömer ise hayallerinin mesleğini tercih etmişti; ilim talebesi olacaktı. Allah'ı razı eden, O'nun (ac) dinini temel kaynaklardan öğrenen , öğrendiği ile amel edip dili kuruyuncaya kadar insanlara anlatan bir ilim talebesi...

Önceleri gündüz gidip akşam eve dönüyordu Ömer. Fakat yatılı kalan arkadaşlarına heveslenmeye başladı. Anlattıklarına göre gece medrese hayatı bambaşkaydı. Yatsı kılınır kılınmaz yatılır, saatler ve yürekler geceye ayarlanırdı. Cemaatle kılınan gece namazı ve *"Yok mu isteyen?"* diyene açılan eller, Muhammed Hoca'nın içten duası ve amin diye inleyen yürekler...

Sabah namazından sonra zikir ve ardından kahvaltıyla başlayan bereketli vakte heveslenmemek mümkün değildi. Annesi ile yaptığı sıkı bir pazarlık ve ısrarın ardından artık Ömer de bu şerefe nail olabilecekti...

Hayalleri gerçekleşmeye başlamıştı Ömer'in. Disiplinli bir idare sayesinde düzene giren ibadet hayatı ve her gün yeni şeyler öğrendiği derslerine sıkı sıkıya sarılmıştı. Dinlenme vakitlerini dahi değerlendiriyor, üst sınıflardan ekstra dersler alıyordu. Ömer'in bu şevki hocalarının gözünden de kaçmamıştı. Çok kısa sürede herkesin gıpta ile baktığı, takdir edilen bir talebe olmuştu. Derslerindeki başarısının yanında, güzel ahlakı ile de örnek gösteriliyordu.

Medresede aylık izinler kullanılıyordu. Ömer bazen bu izinleri dahi kullanmıyor; hocaları ile vakit geçirmeyi, çok sevdiği annesine tercih ediyordu. Annesi de belli zamanlarda medreseye yemek getirme bahanesi ile yavrusunu görebildiğinden, Ömer'in eve gelmemesine tepki vermiyordu.

Fakat bu ay annesi haber yollamış, eve gelmesini istemişti... Çok hasta olduğunu söylemişti haberi getiren çocuk.

İçi yanmıştı Ömer'in. Annesini kaybetmek istemiyordu. Babasız büyümüştü. Bu acıyı da yaşama ihtimali onu ürküttü. İzin alarak medreseden çıktı. Koşa koşa eve gitti. Kapıyı genç bir kız açmıştı. Ömer şaşkınlığını gizleyerek, hiçbir şey demeden içeri süzüldü. Doğru annesinin odasına girdi. Hüsna Hanım doğrulmak istediyse de yapamadı. Ömer:

- Geçmiş olsun anacığım. Neyin var? Rabbim sana şifa versin inşallah.

- Yok bir şeyim oğul. Çok ateşlendim gece. Sabaha kadar bekledim. Düşmeyince acile gittim. Virüs bulaşmış dediler. Roka virüsü müymüş neymiş. Bir sürü ilaç verdiler. Meraklanma sen. İlaçları içince bir şeyciğim kalmaz.

Ömer'in hemen yanında dikilen, açıklık konusunda gayet mübalağa duran bu kız da kimdi? Açıkçası hiç hoşlanmamıştı ondan. Ne işi vardı burada?

- Oğlum bu hanım kızımız da Leyla. Eski bir aile dostumuzun kızı. Sen çok küçükken taşındılar buradan. Arada telefonlaşırdık. Hastaneden çıkarken karşılaştık. Annesi Ayla Hanım beni bıraktı eve. Sağ olsun yiyecek bir şeyler de ayarlayıp eve döndü. Döner dönmez de Leyla kızımı yardım için buraya yollamış.

- Sağ olsunlar.

Leyla odadan çıktı. Ömer biraz rahatlamıştı. Annesine şifa ayetlerini okuyarak rukye yaptı. Küçük kağıtlara ilaç saatlerini hatırlatıcı notlar yazdı. Bu sırada Leyla içeri girdi.

- Pardon! Telefonumun şarjı bitti de mümkünse telefonunuzu kullanabilir miyim?

Ömer bu istekten hiç hoşlanmamıştı. Ama kız misafirdi. Hem de annesine bakmaya gelmişti. Sormadan da edemedi:

- Ne için kullanacaktınız?

- Sosyal medya adresime bakmam gerekiyor.

Ömer'in hoştutsuzluğu daha da artmıştı. Sosyal medyaymış... Boş insanların, bomboş işleri diye düşündü. Gönülsüz verdi telefonunu.

On dakika geçmedi ki Leyla telefonu geri getirdi. Bu sırada Ömer annesine, Leyla varken burada kalmasının doğru olmayacağını, Leyla'nın ona daha iyi bakacağını, bir ihtiyaç olursa telefon edebileceklerini söyleyerek gitmek

için izin istedi. Annesi bu fikrini doğru bulmuştu. Hayır duaları ile oğlunu gönderdi.

Medreseye geldiğinde gün boyu kendine verilen sorumlulukları yerine getirmekle meşgul olsada aklı hep annesindeydi. Bir ara aramayı düşündü; ama vazgeçti. Bir sorun olsaydı zaten annesi arar ya da aratırdı.

Yatma vakti gelmişti. Hocalar odalarına geçmişti. Herkes tatilde olduğu için Ömer'in odası boştu. Yatağa uzandı. Telefonunu çıkararak saati kurdu. Rehbere baktı, eski mesajları okuyordu. O anda Leyla'nın adresini kapatmadığını fark etti. O kızdan rahatsız olmuştu. Kontrol etmenin doğru olacağını düşündü. Hem annesini kime emanet ettiğini de bilmiş olacaktı.

Leyla'nın paylaştığı her şeyi okudu. Vicdanı pek rahat değildi ama merakına da engel olamıyordu. İletilerini zaten saklamamış, cümle alem okuyor. Benim okumam ne gibi bir sorun oluşturabilir, diye düşündü ve tam o anda bir ileti geldi.

— Selam Leyloş.

— ...

— Leyla neden cevap vermiyorsun?

— ...

— Aaa bak bozuluyorum ama..

Karşıdaki kimse, habire yazıyordu. Aman Allah'ım ben ne yaptım?

— ... Ben Leyla değilim.

— Leyla değilsen sen kimsin? Ne işin var senin onun adresinde?

— Bir arkadaşıyım.

— Yaaaaa adın ne?

— Özgür.

— Hmmm... Demek Özgür. Özgürlüğü severim ben. Ya sen?

— Kim sevmez ki?

— Ne kadar yavaş yazıyorsun.

— Başka bir şeyle meşgulüm.

— Benim kadar güzel bir bayanla yazışırken başka bir şeyle meşgul olmana şaşırdım doğrusu.

— ...

— Dilini mi yuttun? Bu arada Leyla'nın adresinde ne işin var?

— Uzun hikaye boş ver.

— Kameran var mı?

— Yok.

— Ay bu nasıl özgürlük?

— Çok geç oldu yatacağım.

— Bu saatte yatılır mı? Hem seni çok merak ettim ben. Sen de beni etmiyor musun?

— ?

— Resimler bölümüne girdiğinde beni göreceksin. Leyla ile çekildiğim fotoğraflar var.

— Sonra. Sonra bakarım.

— Aman iyi sen bilirsin. Ama ben senden çok hoşlandım gizemli çocuk. Tekrar görüşmek için can atıyorum.

— ?

Ömer neye uğradığını şaşırmıştı. İçi titriyordu. Son cümle ile de tüm hücreleri sersemleşti...

Tanımadığı bir kız ile konuştuğuna mı yansın, kızın fütursuzca davranmasına mı, içinde bir şeylerin kıpırdanışına mı? Bu duygu da nerden geldi? İçinde mi saklıydı bir anda açığa çıktı? Kulaklarına kadar kızardı.

"Ama ben senden çok hoşlandım gizemli çocuk. Tekrar görüşmek için can atıyorum."

Dışarı pek çıkmazdı Ömer. Çıksa da işlerini hızla halleder dönerdi. Elbette bayanlarla karşılaştığı da oluyordu fakat ilk defa heyecanlanmıştı. Bugün Leyla'yı da görmüştü ama etkilenmemişti bile. Hiç görmediği, sesini dahi duymadığı, sadece yazdığını okuduğu bir bayandan nasıl etkilenebilirdi ki?

Aşk bu muydu? Bir anda gelişiveren bu duygu muydu aşk? Yok yok aşk değil, bunun adı meraktı... Bilmediği, görmediği kişiyi merak etme; hatta daha ileri safhada ona, kadına dair ne kadar olumlu imaj varsa yüklemekti. Gerçek olamazdı.

Bu düşüncelerden sıyrılmalıydı... Allah Allah! Zamk ile yapışmıştı sanki. Bir türlü başka frekansa geçemiyordu. Yazıya ses de eklenmişti. Sanki kız karşısında konuşuyordu.

"Resimler bölümüne girdiğinde beni göreceksin. Leyla ile çekildiğim fotoğraflar var..."

En iyisi yataktan kalkmaktı.

Telefonu masanın üzerine bıraktı. Abdest alıp geldi. Kitabını alarak büyük odaya geçecekti ki telefonu almak için geri döndü. Biraz ezber tekrar edecekti. Birkaç satır okudu ama yapamadı. İçinde biri onu dürtüyordu sanki. Cebinden telefonu çıkararak Leyla'nın sayfasına tekrar girdi. Tam resimleri açacaktı ki kapı açıldı. Korkudan ölecekti. İçeri giren Muhammed Hoca'ydı. Ömer'in telaşına bir anlam veremedi. Selam vererek odanın bir köşesine çekildi. Ömer sessizce odadan çıktı. Lavaboya gitti. En tekin yer orasıydı. Telefonu çıkardı. Acaba hangisiydi? Adını bile sormamıştı. *"Benim gibi güzel bir bayanla yazışırken başka şeyle meşgul olmana şaşırdım."* En güzel kız hangisi ise o olmalıydı. Yazısı içimi titrettiğine göre, resmi haydi haydi elektrik verecektir diye düşünürken ileti geldi:

— Beni mi arıyorsun canım?

— Utanma utanma. İşte mor kazaklı olan benim.

Ömer kıpkırmızı kesildi. Heyecanı iki kat arttı. Kız hâlâ internetteydi ve sanki onu bekliyordu. Öyle fırtınalar esmeye başlamıştı ki beyninde, ne var ne yok savuruyordu etrafa... Bu hengâmede vicdanından gür ve tok bir ses geliyor, bu ses şiddetli fırtına, şeytan ve nefis potasında eriyip gidiyordu yankılanmadan. Ömer aşık mı oluyordu? Bu aşk ne menem bir şeymiş diye düşündü. İyi de aşk nedir biliyor muydu Ömer?

Bu olsa olsa arzu olabilirdi. Bir cinsin karşı cinse olan arzusu. Zira aşk, sevginin ön adımı, ayak sesiydi. Bir cümle ile kalbe yerleşemezdi. Cümleleri sarf edenin tanınması, tüm hallerine vakıf olunması gerekirdi. Huylarının öğrenilip beğenilmesi sonucu kalpte çiçeklenirdi. Peki bir Müslim aşık olabilir miydi? Bu sorunun cevabı o kadar

netti ki Ömer'in zihninde. Müslim ancak nikahı altındaki birine aşık olabilirdi. Bu aktin evvelinde beslenen duygular, yasaklanmıştı..

Mor kazaklı kız... Ömer, resme baktığında bir şey daha olmuştu. Ama buna da anlam veremedi. İçinde bir lamba yanıyordu sanki. O aniden sönüvermişti. Karanlıkta kaldı iç alemi. Tüm bildiklerine rağmen haramı arzulamış olması içini acıttı. Pişmanlık kapladı yüreğini. Kendinden utandı. Telefonu tamamen kapatarak odaya geçti.

Namaz başlamıştı. Şimdi nasıl duracaktı huzura? Nasıl el açacaktı Allah'a? Yüreği doldu...Taşmaya ramak kalmıştı ki kendini tutamadı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Yüreği yanıyordu. Çevredekilere aldırmadan uzun uzun secdede kaldı. Af diliyordu. Bir daha günah işlememeye söz veriyordu.

Şafak sökmüştü. Ömer hala odada oturduğu yerden kalkamamıştı. Ağlamaktan gözleri kurumuştu. Muhammed Hoca içeri girdi. Omzuna dokunarak:

— *"Kalk uzan, biraz dinlen. On bir gibi yanıma gel."* dedi.

Hiç ses etmeden başını sallayarak odadan çıktı. Yatağa uzanmaktan korkuyordu. Odaya gelir gelmez aynı düşünceler üşüştü beynine. Daha yeni tövbe etmişti. Şeytan da ne kadar yüzsüzdü. Kovulduğu yere ısrarla geri geliyordu. Telefonuna baktı. Kartını çıkardı. Harama götüren yolları tıkamalıydı. Uyumaya çalıştı. Her gözünü kapadığında sanki şeytan perdeyi açıp, mor kazaklı kızı gösteriyordu. Hakikaten de güzel bir kızdı. Adını bile bilmiyordu. Sormamıştı ki. Sahi kadın erkek konuşamaz diye bir kaide var mıydı dinde? Peygamber eşlerine, en mahrem soruları sormuyor muydu sahabiler? Hatta konuşmayacaktı ki,

yazı yazacaktı sadece. Ses dahi yoktu. Hem belki yazışsa, kıza İslam'ı dahi anlatabilirdi. Resûlullah: *"Sizin eliniz ile bir insanın İslam'a girmesi, yeryüzü dolusu kızıl deve bağışlamanızdan daha hayırlıdır."* buyurmamış mıydı?

Tabi ya! Bunu neden daha önce düşünememişti ki.

Telefonu tekrar açtı ve ileti bıraktı...

— Hala orada mısın?

Epey bekledi. Ses seda yoktu. Tüm gece bilgisayar önünde sabahladı ise şimdi uyuyordur diye düşündü. Numarasını bırakmak geldi aklına.

— Ben Özgür. Numaramı yazıyorum. Arama. Sadece mesaj at. 0 5xx xxx xx xx

Nedense çok rahatlamıştı. Tarif edilemez bir mutluluk hissetti. Hatasını telafi edebilecekti. Her konuşma haram değildi. O da konuşmasını İslam'ı anlatmakla değerlendirecekti. Öte yandan kahkahalar atan şeytanın farkında dahi değildi. Günahı nasıl da allayıp pullayıp Ömer'e satmıştı.

Artık Ömer rahat uyuyabilirdi; ama şeytanın daha çok işi vardı. Yeni oyunlar hazırlamalıydı.

Saat on bir civarında uyandı. Bir güzel abdest aldı. Kuşluk namazını kıldı. Etüt odasına geçecekti ki telefonu aklına geldi. Ya mor kazaklı kız mesaj atarsa... Sessiz moduna getirerek telefonu cebine koydu.

Masaya oturdu. Ezber tekrarına başladı ama aklı hep telefondaydı. Bu da konsantresini bozuyordu. Bu sefer titreşime aldı. Gün boyu bekledi ancak hiç ses yoktu. Umutsuzluğa kapıldı. Kıza hiç yüz vermemişti ki, ilgilenmemesi normaldi.

Vakit su gibi akıp geçmişti. Herkes yatmıştı. Ömer de günün yorgunluğuyla yatar yatmaz uykuya daldı. Çok geçmeden mesaj sesine uyandı.

— Uyuyor musun?

— Dalmışım, diye cevap yazdı Ömer.

— Seni çok merak ediyorum Özgür. Yüzünü görmek, sesini duymak istiyorum. Ne olur?

Ömer de istiyordu mor kazaklı kızın sesini duymak. Allah'ım bu nasıl bir duygu diye düşündü. Sanki benliğinin alt raflarında kalmış da, bir anda ortaya çıkmış gibiydi. Kızın sözlerinin kendini heyecanlandırmasına bir anlam veremiyordu. Ama bu durumdan rahatsız da değildi.

Bir an kendi kendine güldü. Sanırım saçmalıyorum. Ha yazışmışım, ha konuşmuşum diyerek:

— Tamam, konuşmamızda bir sakınca yok, dedi.

Tüm gece sabaha kadar konuştu Ömer. Arkadaşları duymasın diye terasa çıkmıştı. Zamanın nasıl akıp geçtiğini anlamamıştı bile. Ezan sesini duyunca irkildi. Bir korku kapladı içini. Zira gece namazına kalkanlar onu göremeyince ne yapmışlardı acaba?

Telefonu kapatmadan tekrar görüşmek üzere anlaştılar. Koşturarak aşağıya indi. Herkes sünnet namazını kılmış, farz namazı için saf tutmuşlardı. Ömer de hemen abdest alarak saftaki yerini aldı. Namaz ve tesbihatın ardından, Hocası nerde olduğunu sorduğunda ilk yalanını söylemişti... *"Terasta ezber tekrar ediyordum. Kimseyi rahatsız etmemek için oraya çıktım."* demişti.

İçi burkuldu ama doğruyu da söyleyemezdi ya. Hem bir kereden bir şey olmazdı. Allah affediciydi...

Hemen hemen her gece aynı şekilde telefon konuşmaları yapıyorlardı uzun uzun... Gün ışıyınca mecburen etüt odasına gidiyordu arkadaşlarıyla. Hocalar gelene kadar derslerini gözden geçiriyor tekrarlarını yapıyordu. Ama ezber ödevleri kalıyordu. Verilen sorumluluklarını bahane ederek işin içinden çıkmaya çalışıyor ya da sık sık dışarı gönderildiği için yapamadığını söylüyordu hocalarına. Bunun üzerine sorumluluklarını azalttılar. Çünkü Ömer çok kapasiteliydi. Eğitimini tamamladığında büyük görevler alması umuluyordu. Fakat iş yükünün azaltılmasına rağmen Ömer'in durumunda hiçbir değişiklik olmamıştı. Hatta artık tekrarlarını dahi yapmadan geliyordu hocasının karşısına. Bu sefer de yeni bir mazeret üretti. Kur'ân ve metin ezberi, hadis ve fıkıh dersleri ve tüm bunların tekrarının onu çok yorduğunu, konuların arttıkça yükünün daha da arttığını söylemişti. Ne kadar da alışmıştı yalana. Ne kadar da yalancıymışım diye düşündü. Kendinden utanacak olduki kadim dostu *"İyi uyuttun hocayı. Hiç bu kadar inandırıcısını görmemiştim."* diyerek gururlandırdı onu... İçine girmişti sanki şeytan... Onunla beraber hareket ediyor ona yol gösteriyordu. Ne de iyi bir kılavuz (!).

Muhammed Hoca, durumdan iyice rahatsız olmaya başlamıştı. Ara ara nasihat ediyor, üstü kapalı uyarıyordu. Bu nasihatler ise Ömer'de ters etki yapıyordu. Sanki koca medresede dersleri savsaklayan bir o vardı. Kimse ders çalışmıyordu. Herkesin notları düşmüştü. Neden onlara kimse bir şey demiyordu da Ömer'e gidip gelip vaaz ve nasihatte bulunuyorlardı? Artık hocalarla göz göze gelmek dahi istemiyordu. Anlatılanları dinlemek istemiyordu. Sadece Zehra'yı dinlemek istiyordu. Onu Zehra anlıyor ve bir tek Zehra seviyordu.

Artık telefondan konuşmak ve mesajlaşmak ona haz vermiyordu. Dışarıda buluşmaya başladılar. Bir tanıdık ile karşılaşmamak için uzak semtleri tercih ediyorlardı. Ömer hemen hemen her gün, bir takım işler için dışarı çıkıyor, işini bitirir bitirmez Zehra'sına koşuyordu. Her zamankinden daha geç geliyordu medreseye. Bahaneleri hazırdı. Kimi zaman beklenmedik bir gelişmeden, kimi zaman buluşacağı kişinin geç gelmesinden ya da konunun uzadığından, trafik yoğunluğu ya da dolmuşu kaçırdığından bahsediyordu. Ömer'in anlattıklarına hocası inanmamış olacak ki akşam çay saatinde yaptıkları hasbihallerde yalan, sadakat, şeytanın tuzakları, güveni zedeleyen unsurlar gibi konuları gündem ediyordu. Ah ah! Keşke Ömer, o zaman bunların farkına varabilseydi. Nasıl da kör etmişti şeytan gözünü. Yaptığı cürümlerin farkına dahi varamamıştı. Her hata sıradanlaşmıştı gözünde.

Yine bir gün buluşmuşlardı Zehra'yla. Her buluştuklarında muhakkak Zehra'nın bir işi oluyordu. Önce onu hallediyorlar, sonra da bir güzel geziyorlardı.

O gün hiç beklenmedik bir anda karşısında etüt sorumlusu Huzeyfe ağabeyi görünce şok olmuştu Ömer. Ne işi vardı burada?

Ne işi olacaktı ki... Ömer takip edilmişti... Sadakati ölçülmüştü... Ve Ömer kaybetti.

Huzeyfe'nin yüzü düşmüş, hiçbir şey söylemeden uzaklaşmıştı. Ömer ise bu duruma çok öfkelendi. Utanacağı yerde *"Demek tecessüs ha!"* diye hayıflanıyordu. Kendi ayıbını hiç görmüyordu bile. Zehra onu teselli etti... Eee... Körler sağırlar birbirini ağırlar.

O günden sonra Ömer medreseye dönmedi. Çok kız-

mıştı. Hocasının, kendisine güvenmemiş oluşunu gururuna yediremiyordu. Kapıya kimler gelmedi ki. Yine de kimse medreseye dönmek için Ömer'i ikna edemedi... Hiç de üzgün değildi. Artık özgürdü çünkü. Hocaların baskısından, sıkıcı derslerden kurtulduğunu düşünmüştü. Zehra'sıyla doya doya vakit geçirebilecekti.

Maalesef hiçbir şey planladığı gibi gitmedi. Aşk başına bela olmuştu. Gözünü kör etmişti. Zehra'ya vurulmuş, onu hiç tanımamasına rağmen gönül tahtının en üstüne oturtmuştu. Yaptığı hiçbir şeyi sorgulamıyor, o ne yapsa kabul ediyordu. Eve gelip giden yabancı adamlar, sağa sola bırakılan küçük paketler, telefonuna gelen şifreli mesajlar... Hiç sormamıştı bunları şimdiye kadar Zehra'ya. Meğer hepsi esrarın, esrârıymış. Ne kadar da safmışım diye düşündü.

Yorganı kaldırdı üzerinden. Nefesi kesilecekti sanki. Kafasını duvara vurmak istiyor, bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Özgürlüğünü alanlar hocaları mıydı, Zehra mı?

Kahroldu Ömer... Hem şeytanın tuzağına düşmüştü, hem Zehra'nın.

Sevdiklerini, hocalarını, arkadaşlarını kaybetmiş; bir zamanlar ahlakıyla değer görürken, kendi elleriyle kendini rezil etmiş yaratanını razı edebileceği en güzel yol olan ilim tahsilini yük olarak görmüş ve bırakmış, ikinci evi medreseden ayrılmış, kalbini ve ruhunu kirletmişti. Sahip olduğu hidayetin, ilmin, itibar ve sevginin şükrünü eda etmediği için Allah tarafından cezalandırılmıştı. Yalnızca, *"Ben bunu hak ettim."* diyebildi.

MEHLİKA

Hava çok soğuktu. Yağmur aralıksız yağıyordu. Ders biter bitmez durağa gitmiş, otobüs bekliyordu. Ama nafile... Büyük şehirlerden nefret ediyordu. İnsanı dert, trafiği dert... Anneannesini arayarak gecikeceğini söyledi. Bu trafikte otobüsün bir saatlik gecikme yapacağını varsayarak hareket etse dahi eve en erken hava karardığında varabilirdi. Derin bir of çekti. Telefonunu çıkararak bugünkü dersin ses kaydını dinlemek için tuşlara dokunuyordu ki o anda karşıdan peçeli kızları farketti. Dondu kaldı. Gözlerini onlardan alamıyordu. Ankara gibi bir yerde peçeli insanları ilk kez görüyordu. Adımlarını sayıyordu adeta kızların. Onlar yaklaştıkça kalbi daha da hızla atmaya başlamıştı. Kimdi bunlar? Ne işleri vardı burada? Meraktan yerinde duramıyordu. Kızlar durağa doğru yanaştılar ve beklemeye başladılar. Kendi aralarında konuşuyorlardı. Kulak kabarttı. Ankara'nın çok değiştiğinden bahsediyordu biri. Bir diğeri *"Ankara değişmedi biz değiştik. Önceden hayran olduğumuz bu şehir*

şimdi bize çirkef geliyor bence." deyince irkildi Mehlika... Başkası lafa girdi: *"Çok özledim İstanbul'u... Hele kursu."* Mehlika'nın başı dönmeye başladı... Cümlelerin arasında geçen tevhid, tağut kelimeleri kızların kim olabileceğini daha da netleştiriyordu. Eğer yanılmıyorsa bu kızlar, bir zamanlar kıymetini idrak edemeyip ayrıldığı medrese gibi tevhid üzere eğitim veren bir kursun öğrencilerindendi. Artık hiçbir şey duymuyordu.

İçini çekti derin derin... Kendine dahi itiraf edemediği pişmanlığı yudumladı acı acı; fakat gitmiyordu. Boğazında düğümlü kaldı. Ağlamak istedi. Yine yapamadı. Eski günlerin hayaline çoktan dalmış, otobüsün en arka koltuğunda, başını buğulanmış cama dayayarak çoktan yolculuğu başlamıştı... Bugün asıl yolculuk içine doğruydu... Kendini ve duygularını kaybettiği, hocasının değimiyle kalbini mühürlettiği o günlere doğru...

Şirin, müstakil bir evde oturuyorlardı. Annesi, babasız büyütmüştü onu. Babası Afgan cihadında şehit olmuş, onu ve annesini dava arkadaşlarına emanet etmişti. Anneannesi başka bir şehirde oturuyor, ara sıra kendilerini ziyarete geliyor; ancak ne maddi ne de manevi destek oluyordu. Bunun en büyük nedeni, anneannesi eski bir öğretmendi ve kızının yaşam tarzından hiç haz etmiyordu. Her geldiğinde büyük bir kavga çıkıyor ve anneanne tasını tarağını toplayarak bir daha gelmemek üzere memleketine geri dönüyordu. Tabi bu kararı siniri geçene kadar sürüyordu. Yatışınca hemen uçağa atlayıp soluğu tekrar İzmir'de alıyordu. Kızını kurtaramamıştı; hiç değilse torununu bu anlamsız hayat tarzından kurtarmaktı gayesi.

Küçüklüğü babasız olsada güzel geçmişti. Annesi onu

gittiği her yere götürüyor, onunla çok güzel ilgileniyor, babasının yokluğunu aratmamaya gayret ediyordu. Çok güzel bir arkadaş çevreleri vardı. Sohbetlere gidiyorlar, Kur'ân eğitimi alıyorlardı. Küçük Mehlika, annesini taklit ediyor, eline aldığı rengarenk elif ba cüzü ile ortalıkta dolaşıyordu. Görenler ona hayran oluyordu. Küçücük bedenini saran siyah feracesi ve başörtüsü ile küçük bir hanımefendi görüntüsü vardı. Hele namaza durunca cemaatle saf tutup tekbir alması, ayaklarını yanındakinin ayaklarına birleştirmesi, dudaklarını sure okuyormuşçasına kıpır kıpır kıpırdatması...

Evde de bundan faklı değildi halleri. Alır minik seccadesini, uzun uzun kıyamda dururdu. Arada göz ucuyla bakıyor mu diye annesini gözetler, selam verir vermez de kucağına otururdu. Belki de namaz kılmayı bu nedenle seviyordu.

Okul yaşı gelince anneannesinin tüm itirazlarına rağmen herkesten farklı bir eğitim almaya başlamıştı. Hem beşeri ilimler alıyor, hem de Kur'ân hafızlığı yapıyordu. Harika bir hafızaya sahipti. Sınıf arkadaşları arasında hep en öndeydi. Tüm bunlar olurken karar verme yaşında olmadığı için, annesinin kararlarına uyum sağlıyordu. Her ne kadar çantalarını sırtlarına takıp büyük büyük binalarda ders görmeye giden, okulun bahçesinde istedikleri gibi hoplayıp zıplayan, zilin çalmasıyla eve gitmek için arı gibi yollara dağılan çocukları görünce içi gitse de kendi okulunu ve öğretmenlerini de çok seviyordu. Hem ayrıca yalnız da değildi. Onun gibi onlarca çocuk vardı. Hep başarılı olduğu için aldığı övgüler, hediyeler de onu motive ediyordu.

Nihayet dört yıllık okul eğitimi bittikten sonra, İslami ilimlerde ihtisaslaşmak için bir medrese arayışı içine girdiler. Babasının arkadaşları onun için uygun bir yer bulmuşlardı. Fakat bu medreseye gidebilmek için hem annesi hem de o, bir çok fedakarlık yapmalıydı. Çünkü medrese İstanbul'daydı. Evlerini, arkadaşlarını, alışık oldukları her şeyi değiştirmeleri gerekiyordu. Annesi kararlıydı. Onlarla ilgilenen ağabeylerine de bu kararı bildirdiler.

Nakliye şirketi tüm eşyaları toplamıştı. Evin önü çok kalabalıktı, tüm tanıdıkları onları uğurlamaya gelmişti. Okul arkadaşlarından ayrılmak bu dramdaki en etkileyici sahneydi.

Ve İstanbul... Babasının arkadaşları onlar gelmeden ev tutmuş, temizletmişlerdi bile. Geriye şahsi eşyaları yerleştirmek kalmıştı. Hiç vakit kaybetmeden medrese kaydı da tamamlandı. Eve döndüğünde masanın üzerindeki ambalajı açılmamış kitapları görünce şaşırdı. Okul kitapları, ondan önce eve gelmişti. O zamanlar ne bu ilgiyi ne de kendine verilen değeri bu örneklerden anlayamadı. Tüm bunları şimdi fark ediyordu...

Medrese... Orada ilk günü, oldukça renkli geçmişti. Herkes onu neşe içinde karşılamış, onunla çok ilgilenmişti. Bu durum, çocukluğundan beri ilgiden hoşlanan Mehlika'nın, ortamı sevmesi için en önemli nedenlerden biriydi.

Burayı sevmesinin bir başka nedeni ise diğer öğrencilerle çok fazla ortak yanının olmasıydı. Kiminin babası tıpkı kendi babası gibi şehadet şerbetini yudumlamış, kimi cihada gitmiş, kimi İslami kimliği nedeniyle cezaevine girmiş, kimi de davaya hizmet ettikleri için çocuklarını

çok sık göremiyorlardı. Tüm bu ortak noktalar onların arkadaşlıklarını daha da pekiştirmişti.

Günler birbirini kovalıyor, medrese dersleri hızla devam ediyordu. Öğrenciler arasında güzel bir muhabbet oluşmuştu. Dersler çok verimli geçiyordu. Herkes halinden memnundu. Ama öyle biri vardı ki aralarında, olanlardan son derece hoşnutsuzdu. Gidişata çomak sokmak, iyiliği kötülüğe, doğruluğu yalana, ibadeti de isyana çevirmek için fırsat kolluyordu. Ufak tefek şüpheler, vesveseler kâr etmiyordu. Daha büyük bir ateş, daha derin bir gedik, daha köklü ve zincirleme bir yanlışın peşindeydi. Kimse onun farkında değildi. O ise herkesi takipteydi.

Medresede ikinci yılını doldurmuştu. Mehlika artık bir ergendi. Bu dönemin gelişiyle birlikte yaşadığı fiziksel değişikliklerden maalesef duyguları da nasibini almıştı. Sessiz, itaatkar, çalışkan Mehlika gitmiş; yerine bambaşka bir kız gelmişti sanki. Annesi bu durumdan son derece şikayetçi olsada hocaları bunun bir süreç olduğunu söyleyerek onu frenliyorlardı. Zira biliyorlardı ki baskı Mehlika'yı dinginleştirmeyecek bilakis isyankar yapacaktı.

Ne istiyordu ki Mehlika annesini bu kadar kızdıracak? Sadece kendi kararlarını verebilme özgürlüğü idi istediği...

Başını tekrar cama dayadı. Otobüs bir durakta durdu. Bir çok yolcu indi. Mehlika sessizce mırıldandı... **Kendi kararlarımı verdim de ne oldu! Özgürlüğüm pişmanlığım oldu...**

Ara tatil yaklaşmıştı. Mehlika bu tatilde anneannesine gitmek istiyordu. Annesi gönülsüzdü. Yaşadıkları çatışmayı daha da arttırmak istemiyordu, yalnız gitmesini de... Zira annesine güvenmiyordu. Kızını daha da olumsuz

etkileyebileceğini düşünüyordu. Kendi de yoğun ders programı nedeniyle kızına eşlik edemiyordu. Fakat Mehlika'nın ısrarlarına dayanamayarak onu Müslim bir aile refakatinde Ankara'ya anneannesine yolladı.

Anneannesi onu çok güzel karşıladı. Harika bir sofra hazırlamış, bir haftalık da gezi programı yapmıştı. Yemekten sonra program üzerinde konuştular. Akşama doğru büyük bir alışveriş merkezine gittiler. Gördüğü her şey o kadar cazipti ki hepsini almak istiyordu. Anneannesi bunu fark edince neyi beğendiyse, hangi dükkanın önünde biraz fazla durduysa onu almadan çıkmamıştı. Eve geldiklerinde bir şeyler atıştırıp yattılar. Mehlika çok mutluydu. Yattı yatmasına ama uyku tutmadı. Kalkıp ışığı yaktı. Aldıklarını bir kez daha deneyerek, aynada uzun uzun kendine baktı. Rengarenk cıvıl cıvıl kıyafetlerdi. Her birini özenle katlayıp kaldırdı. Tekrar yatağa girdi. Bir anda gün boyu hiçbir namazı kılmadığı aklına geldi. İrkildi ve hemen kalktı. Unutmuş olduğu için hepsini kılabileceğini düşündü. Abdeste giderken birden durakladı. *"Yok ya toplam beş vakit namaz. Hangi birini kılacağım. Allah kabul eder mi ki? Kılma, kılma yatarken kıl. Hiç olur mu?"* diyerek söylendi ve geri döndü. İçinde bir sıkıntı oluştu. Anlam veremedi. Bu fasit bilgiye kendini inandırmaya çalışıyordu. *"Tabi tabi kılınmaz. O kadar vakit geçti. Hem vakit, namazın şartı. Şart yoksa, namaz da yok."* Bu düşünceler eşliğinde uyudu kaldı. Sabah olmuş, öğleyi yaşıyordu insanlar. Mehlika ise daha yeni gözlerini açıyordu. Esneyerek yataktan kalktı. Mutfaktan harika kokular geliyordu. Yüzünü yıkayıp sofraya oturdu. Anneannesiyle sohbet ederek biraz derslerden, biraz annesinden, biraz da gelecek üzerine konuştular.

Sohbet çok güzeldi. Bir anda annesi geldi aklına. Neden anneannesiyle hiç anlaşamıyordu ki? Oysa anneannesi çok iyi bir kadındı. Cevabını bulamadı.

O gün programda sinema vardı. Mehlika hayatında hiç sinemaya gitmemişti. Gitmek istiyor fakat doğru olmayacağını düşünüyordu. Annesinin telkinleri geldi aklına. *"Gayriislami hiçbir davranışa onay verme. Allah'ın razı olmadığı hiçbir şey yapma. "* demişti. Gerçi annesi son dönemde sadece nasihat ediyordu; hiç dinlemiyordu...

Anneannesi izleyecekleri filmde açık sahnelerin olmadığını, müziğin ise çok az olduğunu, hem zaten sokakta, alışveriş merkezinde, radyoda haber dinlerken, mecburen müzik sesine maruz kaldıklarını, dolayısıyla görüntünün ardındaki müziğin de hiçbir sakıncasının olmayacağını söylemesiyle içi rahatladı. Ve biletleri aldılar. İzleyecekleri film bir gençlik dizisinin sinemaya uyarlanmış haliydi. Kızlardan ve erkeklerden oluşan iki farklı grubun hikayesini konu ediyordu. Tertipledikleri eğlenceler, aralarındaki rekabet, hayattan beklentileri, giyim kuşam şekilleri ve birbirlerinden habersiz platonik aşkları çok etkilemişti Mehlika'yı... Filmin hareketli ve romantik sahneleri olduğu kadar, hüzün dolu sahneleri de vardı elbet. Bu sahnelerde de hüngür hüngür ağlamıştı.

Sinema çıkışı yemeğe gittiler. Masadaki sohbet, filmde izledikleri hayat ile Mehlika'nın hayatının kıyasıydı.

Anneannesi torununu çok seviyor, onun kızı gibi olmasını istemiyordu. Yaşam tarzından uzaklaşması için onu dört bir koldan etkilemeye çalışıyordu. Ayrıca Mehlika'nın gelişiyle ev şenlenmiş, yalnızlık nedeniyle yaşadığı sıkıntı

hafiflemişti. Bu nedenle Mehlika'nın hoşlanabileceği her şeyi yapıyordu.

Asıl sürpriz eve döndüklerinde Mehlika'yı bekliyordu... Küçük bir hediye paketi vardı masanın üzerinde. Güzelce süslenmişti. Anneannesi bu paketi Mehlika'ya takdim etti. Heyecanla paketi açtı. Son model akıllı telefondu. Mehlika gözlerine inanamıyordu. Anneannesine geldiğinde tüm bunları hayal dahi etmemişti. Şimdi çevresinde kimsede olmayan en lüks telefona sahipti. Hem de hattıyla beraber alınmıştı.

Otobüsün camından dışarı baktı... Tatilde yaşadığı her şey onu son derece mutlu etmişti. Oysa şimdi yaşadığı pişmanlığın bir başka sebebinin, bu kısacık tatilde yaşadıklarının olduğunu daha iyi anlıyordu. Yeniden geçmişe döndü.

Tatil dönüşü annesine yaşadıklarının sadece bir bölümünü anlatmıştı Mehlika. Neden mi? Zira tamamını anlatsa idi ikinci bir tatil şansı olmayacağını çok iyi biliyordu. Telefon aralarında çok büyük bir sorun oldu anne kızın. Ancak medresede telefon kullanılmadığı için içi rahattı annesinin. *"Nasıl olsa götüremeyecek."* diye düşündü, tartışmayı çok uzatmadı. Nihayet Pazar akşamı servisle kızını kursa yolladı.

Dolu dolu gelmişti Mehlika... Arkadaşlarına anlatacağı çok şey vardı. Telefonu da annesinden gizli getirmişti kursa. Gündüz kesinlikle çıkarmıyor, gece hocalar ve belletmenler odalarına çekilince birkaç arkadaşı ile beraber sabaha kadar internetin başında sabahlıyordu. Gençlik dizisinin tekrarlarını internetten izliyorlar, onların ağızlarıyla konuşuyor, defterlerine onların simgelerini karalıyorlardı.

Oturduğu yerden doğruldu. Çevresine baktı. Eve daha yaklaşmamıştı bile. Bir an düşündü. Nasıl bir virüstü? Anneannesine gittiğinde kaptığı bu virüsü kursa gider gitmez en samimi arkadaşlarına nasıl bulaştırmıştı? Bu kadar dini ders alıyorlar, kötü ortamlardan uzak duruyorlardı. Nasıl yenilmişlerdi, bu virüsle neden hiç savaşmamışlardı? Cevap derste ezberlediği bir ayetti: *"Muhakkak ki nefis kötülüğü emreder..."*

Nefis kötülüğe meyilliydi... Fırsatını bulunca hemen papatya gibi açıverdi.

Ah diye içinden geçirdi! Ahlak dersinde ezberlediği bir hadis düştü zihnine:

"Kim bir kötülüğe yol açarsa, onu işlemiş gibidir."

"Eyvahlar olsun" dedi, *"Eyvahlar olsun! Bu virüsü bulaştırdığım tüm arkadaşlarımın işlediği kötülüklerden nasipleneceğim öyle mi?"*

Otobüsün camından dışarıyı seyretmeye devam etti. Trafik, şiddetlenen yağmur nedeniyle iyice kilitlenmişti. Yağmurdan kaçan insanlara takıldı gözleri. Sırılsıklamdı birçoğunun üstü. Kimileri ellerindeki eşyayı başlarının üstünde tutarak yağmurdan bir nebze de olsa kurtulmaya çalışıyor; kimi eline geçirdiği poşeti kafasına geçirerek aşırı ıslanmanın önüne geçmeye çalışıyordu. Kimi paçalarını sıvamış, su birikintilerinden seke seke aşıyordu. Öyle biri de vardı ki sanki kırlarda yürüyormuşçasına elini kolunu sallayarak telaşsız ilerliyordu... Bu yoğun yağmura rağmen gayet rahat davranan adam çok dikkatini çekmişti. Kendi yaşadıkları ve hissettikleriyle bağlantı kurdu ona bakarak. Ruhunu sırılsıklam eden günah yağmuruna karşı, Mehlika da tıpkı bu adam gibi kayıtsız kalmıştı. Tüm uyarılara

rağmen elini kolunu sallayarak haram hudutlarda seğirtmek bir yana, bir dalgıç edasıyla dalmıştı.

Ezan sesi geliyordu uzaklardan... Namaza davet vardı. Bu davete icabet etmeyeli epey olmuştu. Yine o günlere gitti aklı...

Kursta namazlar cemaatle kılınıyordu. Tatille beraber sekteye uğrayan her şey gibi, ibadet hayatı da sekteye uğramıştı. Her şey bir anda olmuştu sanki. O kadar üşeniyordu ki artık namaza, sabahları sıcacık yatağından kalkmaya. Hele abdest almaya... Ama kaçış yoktu. Bu nedenle abdestsiz kaç namaz kılmıştı kim bilir! Bazen de cemaati atlatabilmek için mazeretler ileri sürüyordu. Ya lavaboya girip dakikalarca çıkmıyor ya karnım ağrıyor diyerek başındaki kişiyi savıyor ya da 'ben sonra kılacağım cemaate yetişemem siz kılın' deyip geçiştiriyordu.

Şeytan her seferinde farklı bir yol gösteriyordu. Yeni buluşu muayyen gününü bahane etmekti. Şimdi artık namaza çağrıldığında özel günümdeyim diyerek kurtulmayı başarıyordu. Herkesi kandırdığını, atlattığını sanıyordu; ancak öyle tutarsızdı ki kılmadığı zamanlar, bir çok arkadaşı yalan söylediğinin farkına varmıştı bile. Durumu hocalarına bildirmişlerdi. Hocaları konuşmak için uygun zamanı beklemeyi tercih etti.

Evde durum daha farklıydı. Annesini bu şekilde kandırması elbette imkansızdı. Bu saklanabilecek bir şey değildi. Bu sefer şeytanından başka bir vahiy almıştı. Annesi her namaza çağırdığında *"ben ezan okunur okunmaz kıldım"* diyordu. Annesi hiç fark etmemişti. Hatta bu duruma çok seviniyordu. Kızının namaza karşı hassas davrandığını zannedip, çok mutlu oluyordu. Fakat yalancının mumu

hep yatsıya kadar yanıyordu ya, Mehlika'nın mumu ise kendini sabah namazında ele verdi.

Teheccüde kalkıp, imsakın girişine müteakip sabah namazını kıldığını söylüyordu Mehlika. Yalan iyi ki de bedava... Bu yalanı çok tutmuştu. Ta ki o gün gelinceye kadar...

Bir seferinde annesi, uyku tutmayınca salona geçmiş ve kitap okumaya başlamıştı. Gecenin üçte biridir diyerek namazını kılmış, Mehlika kalkar düşüncesiyle çağırma gereği dahi duymamıştı. İmsak girince de sabah namazını kılıp koltukta sabah zikirlerini yaparken uyumuş kalmıştı. Hatırladığı tek şey, o an gözüne takılan saatti. Saat dördü gösteriyordu. Nihayet sabah olunca kalkıp kahvaltı hazırlamış, Mehlika'yı çağırmak için odasına gitmişti. Mehlika sofraya gelince açılan muhabbette okul, dersler ve ibadetler konuşuluyordu. Mehlika annesinin sormasına dahi fırsat vermeden dün gece teheccüde kalktığından, sabah namazını kılıp saat beş sularında yattığından bahsedince annesinin rengi sapsarı oldu. Annesinin yüz ifadesinin değiştiğini gören Mehlika, neler olduğunun farkına dahi varmadan konuşmaya devam ediyordu. Annesi daha fazla dayanamayarak izin isteyip sofradan kalktı. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Kulağında kızının sesi... Masum yüzünü kirli bir maske perdelemişti sanki. İnanamıyordu. Mehlika annesinin gözünün içine baka baka yalan söylüyordu. Bu ilk yalanı da olamazdı. Çünkü o kadar rahat anlatıyordu ki ilk olsaydı sesi titrerdi diye düşündü.

Çok telaşlandı. Kızı onun için çok değerliydi. Namaz da din için değerliydi. Kişi ile şirk ve küfür arasında namazın terki vardır. *"Aman Allah'ım kızım namazı terk etmekle kalmamış, münafıklık alametleri dahi izhar ediyor."* diye

içinden geçiriyordu. Hemen telefona sarılıp kurs hocasını aradı. Acil görüşmek istediğini belirtti. Sesindeki ağlamaklı ton, hocayı da telaşlandırmıştı. Evden çıkarken Mehlika'ya hiçbir şey demedi. Selam dahi vermedi. Kursa geldiğinde duydukları ise onu çok üzmüştü. Bunları en son duyan olmak da üzüldüğü bir başka yöndü. Hocaları annesini sıkı sıkıya tembihledi. Mehlika'ya fark ettirmeden, onu takip etmesi istendi.

O günü hiç unutmuyordu Mehlika. Annesi günlerce yemedi içmedi. Mehlika'yla da fazla konuşmuyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu Mehlika. Nihayet sıkça ve şefkatin hiçbir tonunun barınmadığı ses tonuyla sorulan 'Namazını kıldın mı?' sorusu, yaşananlar ve yaşanacaklar hakkında bilgi vermeye yetmişti.

Annesi daha ezan okunmadan başına dikiliyordu artık. Tıpkı bir gardiyan gibi. *"Abdest aldın mı?"* sorusu ile başlayıp *"Namaz kılacak mısın? Ne zaman kılacaksın? Hadi kıl!"* soru ve ikazlarıyla devam ediyordu tüm konuşmaları. Mehlika foyasının açığa çıktığını bu şekilde fark edebildi. Evde olduğu zamanlar artık bir kabusa dönüşmüştü. Namaza karşı nefreti artmıştı. Sanki beş değil, elli beş vakitti namaz. Ne kadar sık aralıklarla gelip çatıyordu... Ruhu nasıl da darlaşıyordu. Her yalanla kalbinin lekesi artıyor, her namaz vakti annesinin veya hocalarının zoruyla sürüne sürüne namaza durunca kalbi duracak gibi oluyor, nefes alamıyordu...

Kendi kendine mırıldandı. Özgürlük ve rahatım için aksattığım hatta terk ettiğim namazla, rahatım kaçmış da farkına varamamışım. Kalbimin ahengini bozmuş, yaşamımın rengini karartmışım da farkına varamamışım.

İbadetlermiş kalbime hayat veren, ruhumu sakinleştiren, beni arındırıp temizleyen...

Ve insanların gözünden düştüğü hele hele annesinin ona olan bakış açısının değiştiğini anımsayınca içi hepten burkuldu. Sevgiyi kaybetmek de ne acıymış. Ve güveni kaybetmek... Doğrulardan değil, yalancı olarak anılmak... Acaba yaratan Rabbin sevgisini kaybetmek ne kadar acıdır? O'nun *(cc)* büyük kitabında büyük harflerle yalancı olarak kaydedilmek ve mahşerde, herkesin toplandığı yerde, tüm tanıdıkların içinde yalancı Mehlika diye zilletle çağırılmak...

Sisli bulutlar durmuş, artık gözleri sicim gibi yaşları döküyordu. Hıçkırıkları, gök gürültüsünü dahi bastırmıştı. Yüreğinde öyle bir yangın başlamıştı ki yerinde duramıyordu.

Mehlika, ağlıyordu...

Hangi hatasına ağlasın Mehlika, hangi günahına yansın? Tüm hataları bir dağ olmuş üstüne geliyordu. Her an altında kalacakmış korkusuyla başını ellerinin arasına aldı. Bir müddet öylece kaldı. Taki omuzunda onu hafifçe dürten eli fark edinceye kadar.

Mehlika bir yandan eliyle gözyaşlarını silmeye çalışırken, bir yandan da kendine seslenen adama bakmaya çalışıyordu. Şefkatin her tonunu barındıran bir sesti.

— Evladım son durak. Sen nerede inecektin?

Mehlika ineceği yeri çoktan geçmiş, hatta son durağa kadar gelmişti. Hava iyice kararmıştı. Biraz ürktü.

— Ben dalmışım, fark edememişim ineceğim durağı.

— Telaşlanma, diğer otobüs şimdi hareket edecek duraktan. Onunla gidersin.

— Yok ben yürürüm amca. Teşekkür ederim. İyi akşamlar.

— Sana da evladım.

Çantasını alıp otobüsten indi Mehlika. Eve doğru yürümeye başladı. Üşüdüğünü hissetti. Montunun içinde büzüldü kaldı. Kendini sıkıyor, bu şekilde ısınmaya çalışıyordu. Saçlarını toplayarak montunun şapkasını başına geçirdi. Adımlarını hızlandırdı. Geçmişine yaptığı yolculuk onu oldukça yormuştu. İçindeki neşe, heyecan pılı pırtısını toplayıp kaçıp gitmişti sanki. Bezgin, üzgün, yorgundu. Anneannesi geldi aklına. Merak etmiştir şimdi beni diye düşündü. Fakat şaşırmadan da edemedi. Merak etseydi defalarca araması gerekirdi. Çantasından telefonun çıkardı. Şarjı bitmişti.

Offf... Anneannem çılgına dönmüştür diyerek daha da hızlandı. Ancak zihninde daha hızlı yayılan, içini burkan geçmişin penceresi yine açılmıştı. Annesini meraktan deliye çevirdiği, keyfince gezip tozduğu, uygunsuz yerlerde, uygunsuz hallerde saati hiç önemsemeden yaptıkları geldi aklına.

Annesine haber dahi vermeden evden bir hırsız gibi çıkıp gidiyordu arkadaşları ile gezmeye. Ya da kurstan hafta sonu için döneceğinde önce çantasını bir yere emanet edip, geç saatlere kadar geziyor, öyle dönüyordu evine. Arkadaşları ile buluşmadan önce umumi bir wc buluyor, başındaki örtüyü bir güzel çıkarıp çantasına koyuyor, makyaj yapıp öyle gidiyordu onların yanına. Akşamdan bakım yapıyordu saçlarına. Ya iri iri bukleler yapıyor ya da düzleştiriyordu. Ama her defasında önce bir sinirleni-

yordu. Örtüsü nedeniyle saçları ister istemez basılıyordu. Havalı durmuyordu. Onu eski haline getirene kadar da epey bir uğraşması gerekiyordu.

Arkadaşlarından biri mahalleden komşuları idi. Çok gözü açık, fettan bir kızdı. Mehlika gibi kapanmasa da onun da başına tutturduğu bir örtü vardı. O da bu bez parçasını takmaktan hiç haz etmiyordu. Mehlika eve gelip giderken mahallede karşılaşmış tanışmışlardı. Aynı frekansta olduklarını fark edince de arkadaş olmuşlardı. Bu baş açma fikri de ondan gelmişti zaten. Mehlika'yı da bu konuda saptırmıştı.

İlk tecrübe onu çok rahatsız etmişti. Bayağı tereddüt etmiş, yapamamıştı. Sadece yüzünü açmakla yetinmişti. Fakat gezerken, eğlenirken siyah feracesiyle çok dikkat çekiyordu. Ne oturulan mekanlara, ne oynanan oyunlara ne de gidilen konserlere yakışıyordu kıyafeti. Açmak daha mantıklı geldi. Bunun tadını da çıkarmalı, işi raconuna uydurmalıydı. Komşu kızını elbiselerinden giyiniyordu. Çünkü başka açık saçık kıyafeti yoktu. Arkadaşı giydiği kıyafetlerin yakıştığını söyleyerek onu daha da cesaretlendiriyordu. Bazen daha dikkat çekici olmanın püf noktalarını ona öğretiyordu. Gerçi anneannesinin aldığı telefon ve internet sayesinde modadan bihaber de sayılmazdı. Ancak bunu pratikte uygulamak başkaydı.

Açık saçık gezilir de yabancı ve istismar eden bakışlara, taciz edici sözlere maruz kalmamak mümkün müydü hiç? Her nereye gitseler dikkat çekmelerinden ötürü bir çok laf duyuyorlardı. Önceden olsa yabancı bir erkeğin attığı laftan korkar, utanır hatta ağlardı. Şimdi ise bu lafları iltifat olarak algılıyordu. Beğenilmekten hep hoşlanmıştı

Mehlika. Şimdi de karşı cinsler tarafından beğenilmenin hazzını yaşıyordu. Açıldıkça daha da güzelleştiğini, daha çok beğenileceğini umup her defasında biraz daha abartıyordu.

Mehlika durakladı. Nasıl giyiyordum o kıyafetleri hiç utanmadan? Yabancı erkeklerin şehvetini kabartmaktan başka hiçbir işe yaramayan, bedenime örtü olamayan o kıyafetleri nasıl giyiyordum? Saçımın telini dahi göstermekten imtina ederken, daha çok küçücükken Müslim amcaların yanına çıkmaktan haya ederken ve bununla izzet elde etmişken nasıl zillete düştüm? İffetimi nasıl ayaklar altına aldım? Meryemler diyorlardı bize kursta. İffet abidesi Meryem... Gençliğine rağmen nefsine hakim olabilen Meryem... Nasıl bir hakimiyetti onunki Allah'ım, nasıl bir irade idi ki ona cennet nimetleri ikram ettiren? Kendine İsa'yı müjdelemek için gelen insan suretindeki meleklerden nasıl da ürkmüştü. Bana zarar vermeyin diyerek nasıl da hicab perdesine yapışmıştı. Ben... Ben ise tam aksine, görünebilmek için hicabımı yırttım. Tıpkı kozasını yırtıp çıkan kelebek gibi. Daha rahat uçabilmek özgürleşebilmek için...

Bir hadis düştü aklına. Kursta ezberlediği bir hadisti. Rasûl bu hadiste insanları ateşe uçuşan kelebeklere, kendini de onlara engel olmaya çalışan bir kişiye benzetiyordu. *"Ah, Ahh..."* diye içinden hayıflandı Mehlika. **Özgürleşmek ve daha rahat uçmak için yırttın ipekten kozanı öyle mi? Hem de nereye uçtuğunu dahi göremeden.**

Eve gelmişti. Apartman girişinde öylece kalakaldı. İçeri girmek istemiyordu. Ani bir hareketle sitenin girişindeki çardağa yöneldi. Islak banka oturdu. Keşke oturmasaydı.

Hayalinden kaçtığı, yüreğinin ve ruhunun derinliklerinde kalan son haya parçasını da silip götüren o hadise geldi yine aklına...

İki ayrı dünya yaşanıyordu evde de medresede de. Mehlika dilediği, özendiği hayatı yaşamakta ısrarlıydı. Annesi ise buna tamamen karşıydı. Hiçbir sonuç vermemişti kısıtlamalar, ikazlar hatta eve kapatmalar. Mehlika daha da hırçınlaşmıştı. Ne yapıp edip evden çıkmanın yolunu hep buluyordu.

Evden ve annesinden nefret ediyordu. Dışarı çıkar çıkmaz yüzünün şekli değişiyor, asık suratına renk ve neşe geliyor, sanki ruhu vücuduna geri dönüyordu. Baskıdan kurtulmanın rahatlığı tüm zerrelerinde hissediliyordu. Yine bir gün çıkıp gitti evden... Ve bu Mehlika'nın son çıkışıydı.

İçini çekti derin derin ve toprak kokusunu soludu. Başını çardağın masasına koydu ve hayal dünyasına geri döndü...

Bir eve gitmişlerdi. Büyük ve lüks bir evdi. Ayakkabılardan içerinin kalabalık olduğu anlaşılıyordu. Müzik sesi apartmanı inletiyordu. İçeriden gelen kahkaha sesleri ortamın gayet eğlenceli olduğunun habercisiydi. Mehlika oldukça heyecanlıydı. Çünkü ilk kez bir partiye katılıyordu. Selamlaşarak içeri girdiler ve bir kenara oturdular. İçerisi oldukça ağır kokuyordu. Ya da Mehlika alkole alışık olmadığı için ona ağır gelmişti. Etrafı şöyle bir süzdü. Arkadaşı beyaz atlı prensini burada bulacağına dair garanti vermişti. Nitekim çok geçmeden iki genç yanlarında belirdi. İkisi de çok güzel giyimli, kibar gençlerdi. Arkadaşı, gençlerden biriyle kucaklaştı. Diğerinin de elini sıkarak

Mehlika ile tanıştırdı. Melika ile genci yalnız bırakarak oradan uzaklaştı.

Uzun sessizliği yakışıklı delikanlı bozmuştu. Mehlika'yı ürkütmemek için olsa gerek, oldukça nazik hareket ediyordu. Uzak duruyor, Mehlika'yı sıkmayacak konular açıyor, sorular soruyordu. Ara ara küçük espriler yaparak gülümsemesini sağlayıp, bunu fırsat bilerek iltifatlar ediyordu. Mehlika sözde belli etmese de mest olmuştu. Zaman ilerledikçe de açılmış, karşılıklı güzel güzel konuşmaya başlamışlardı. Tabi aralarındaki uzaklık tamamen kapanmış, yan yana oturur hale çoktan gelmişlerdi. Genç çok tecrübeli olsa gerek hiç acele etmiyordu. Nasıl olsa geceye çok vardı...

Genç, Mehlika'ya küçük şekerlemeleri, meyve dilimlerini elleriyle yediriyordu. Ara ara saçlarını okşuyor, elini Mehlika'nın beline doluyordu. Mehlika gençten o kadar hoşlanmıştı ki sesini dahi çıkarmıyordu. Bunları aralarında aniden oluşan sıcak sevginin getirileri ve gerekleri olarak düşünüyordu. Bir ara yiyecek bir şeyler getirmek için kalkmıştı genç. Bir müddet gelmedi. Nasıl da sabırsızlanmıştı Mehlika.

Şimdi düşünüyordu da ilk gördüğü bu adama nasıl bir anda bu kadar yakınlık hissedebilmişti? O bir yabancıydı neticede. Bedenine dokundukça rahatsız olmamasının sebebi neydi? Beğenilme duygusu! Karşı cins tarafından beğenilme arzusu. Bu his idi Mehlika'yı baştan çıkaran. Hem ayrıca Allah, kadın ve erkeğin yaratılışını ayrı kılmakla beraber birbirlerini etkileyecek, dikkatini çekecek, cezbedecek şekilde yaratmıştı. Ve nefis denilen bir dürtü-

yü de insanın içine derc etmiş; sevmekten, sevilmekten, şehvetten hoşlanır kılmıştı.

Gece ilerledikçe sohbet koyulaşıyordu. Evde tek tük ikililer kalmıştı. Çoğu geç vakitte dağılmış, evlerinin yolunu tutmuştu. Mehlika ise ne saatin farkındaydı ne de eve gitme gibi bir düşünceye sahipti. Bir hayal âlemindeydi. Onu çok beğenen, güzelliğini övmekle bitiremeyen, her saniye ellerine küçük buseler kondurarak iltifatlar eden, gözlerinin içine derin derin, manalı manalı bakan bir sevgilisi vardı artık. Hem yakışıklı, hem çok kibar hem de Mehlika'yı memnun etmek için uğraşan bir genç...

Tabi bunlar Mehlika'nın bakış açısıyla görünenlerdi. Yaşı küçük, hayat tecrübesi olmayan bir kızı hiç çaba harcamadan kolları arasında bulan bir erkek açısından durum hiç de öyle değildi. Mehlika o genç için; her gün gezip tozduğu, hevesini alınca mendil gibi kullanıp attığı kızlardan sadece biriydi. Nitekim gence göre artık vakit de gelmişti.

Mehlika ağlıyordu. Hatırladıkları onu ezdikçe eziyor, vicdanını sızım sızım sızlatıyordu. Kendinden utanıyordu. Gülüp eğelendikleri son dakikaları hatırlıyordu. Başının ağırlaştığı, içtiği içecekler nedeniyle sersemleştiği aklına geliyordu sadece. Ondan sonrası yoktu. Orada film kopmuştu. Ve filmin sonunda, sahnede sadece hastanede başına üşüşen doktor ve hemşireler vardı.

Gözlerini hafifçe aralamıştı. Zorlanıyordu. Kulağına gelen sesleri dinlemeye çalışıyor, nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Neler olmuştu acaba? Bir an annesinin sesi geldi kulağına. Doktor ona, doğalgazdan zehirlendiklerini, arkadaşlarıyla kaldıkları evde yarı çıplak vaziyette

bulunduğunu, evdeki herkesin hayatını kaybettiğini, Mehlika'nın ise hava sirkülasyonu olan bir odada olması nedeniyle ölümden kıl payı kurtulduğunu söylüyordu.

Keşke ben de ölseydim de o utancı yaşamasaydım diye geçirdi içinden. Ölüme ramak kalmış; ama Allah ona yaptığı günahların karşılığını ilk olarak dünyada göstermek için olsa gerek, onu yaşatmıştı. Ve bu karşılık alemlerin Rabbinden utanmayarak işlenen günahın, insanlar tarafından da bilinmesiydi. Allah'ın nezdinde nasıl değersiz ise insanlar nezdinde de değerinin tamamen kaybedilmesiydi. Kendi gibilere ibret vesilesi olmasıydı.

Annesi, hemen kendi annesini arayarak durumu haber vermiş, gelip Mehlika'ya sahip çıkmasını istemişti. Hastaneden taburcu olmasını dahi beklemeden tüm eşyalarını getirmiş, hiçbir şekilde kızının yüzüne bakmadan annesi ile vedalaşıp Mehlika'yı evlatlıktan reddettiğini söyleyip gitmişti. Annesinin yüzünü son bir kez bile görememişti Mehlika. Gerçi bakacak yüzü de yoktu. O günden sonra tek bir kez dahi sesini duymamıştı annesinin. O kadar özlemişti ki onu... Burnunda tütüyordu. Birkaç eski resim vardı elinde. Zaman zaman onlara bakıp avunuyor, hasretini dindirmeye çalışıyordu.

İnsanoğlu ne garip diye düşündü. Kaybedince anlıyor bir şeylerin kıymetini...

Neleri kaybetmedi ki Mehlika? Annesini, hocalarını, arkadaşlarını, medreseyi, en önemlisi de ahiretini... Tüm bunları geri kazanmak mümkün müydü? Tekrar eskisi gibi olabilir miydi? Bu mümkün değildi. O kötü gecede masumiyetini de kaybetmiş, ruhunu kirletmişti. Onu hiçbir şey temizleyemezdi.

Bir an durakladı ve doksan dokuz kişiyi öldüren adamın hadisini hatırladı. Hatadan dolayı duyulan pişmanlıkla tövbe edilirse, Allah'ın affedeceğini söylüyordu peygamber. *"Yok, yok!"* dedi kendi kendine. Beni tövbe dahi temizleyemez. O kadar günah işledim ki bile bile. O kadar yalan söyleyip Allah'a isyan ettim ki... Ve tüm bunları imandan sonra yaptım. Durakladı. Zihninde gelgitler yaşıyordu. İki düşünce hakimdi zihnine; onu temizleyeceğine kalben inandığı iki düşünce...

Ayağa kalktı. Saat epey ilerlemişti. Çantasından minik bir ayna çıkardı. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Saçını başını düzelterek ağır ağır eve doğru ilerledi. Asansörü çağırdı ama beklemeden merdivenleri çıkmaya başladı. Nihayet kapının önünde durdu. Anahtarını çıkardı. Tam kapıyı açacaktı ki anneannesi açtı. Telaşla:

-Nerede kaldın? Bu halin de ne? Ne oldu sana Mehlika? dedi.

Mehlika:

— Yok bir şeyim anneanne. Sadece canım sıkkın. Ve yalnız kalmak istiyorum.

— Tamam yavrum sen bilirsin. Ben yatıyorum bir şey istersen uyandır muhakkak.

Mehlika üzerini çıkardı. Odasına geçti. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Dolabındaki bütün ilaçları önüne döktü. Amacı baş ağrısından kurtulmak değildi. Yaşadığı her şeyi ebediyen unutmaktı. Su almak için ayağa kalktı. Elbise dolabını açarak masum Mehlika'ya dair tek anı olarak kalan namaz kıyafetini çıkardı. İşte zihnindeki iki seçenekle şimdi karşı karşıyaydı. İçinden bir ses tövbesinin geçerli

olmayacağını, temizlenme yolunun ölümde olduğunu fısıldasa da daha ağır basan başka bir ses daha vardı.

Allah'ın affediciliğine sığınmasını söyleyen başka bir ses...

Namaz elbisesini giydi. Aynada kendini uzun uzun seyretti. Komodinin üzerindeki sürahiyi alarak bardağa su doldurdu. İlaçları kutularından çıkardı.

Yerde uzanmış öylece yatan bir beden... Başı örtülü. Üzerinde namaz kıyafetleri var. Başucunda da yaşlıca bir kadın ağlayıp duruyor. Saatler geçti. Neden başını kaldırmadan gözyaşı döküyor? Yerde yatan kim? Omuzuna dokunuyorum hissetmiyor. Neler oluyor? Şöyle bir yüzüne bakayım. Yaşlı kadın anneannemmiş. Kime bu kadar göz yaşı döküyor? Zil çaldı. Kapıda siyah kıyafetler içinde üç bayan. Ve dışarıda bekleyen iki erkek. Kimse konuşmuyor. Anneannem kime sarılıyor öyle? Anneannem hıçkırıklara boğulurken diğer kadın oldukça metanetli. 'Su testisi su yolunda kırılır.' diyor. Bu annem... Annem gelmiş. Neden gelmiş ki? Yıllardan sonra ilk kez onu canlı görüyorum. İyi de beni neden kimse görmüyor?

Annem yanındaki kadınlara bir şeyler söylüyor. Onlar çıkıp gidiyorlar. Odada tek. Yerde yatan her kim ise başını okşuyor. Ağlamamak için kendini sıktığı ne kadar da belli. Ne kadar da üzgün. Canım annem. Keşke benim de başımı okşasan. *"Yavrum, Mehlika'm"* desen. Sarılsam sana, özlemimi gidersem. Anneannem birkaç kadınla geri döndü. *"Gasilhaneye götüreceğiz."* diyor. Gasilhane mi? Demek ki kız ölmüş. Annem: *"Nasıl ki dirisi senindi, ölüsü de senin olmalı. Ben bağışlanma dahi dileyemeyeceğim ona. İçim yanıyor, tıpkı Nuh (as) gibi. O da dalgalarda boğulan*

oğlunu görünce içi sızlamıştı. Ama ilahi nida 'O senin ehlinden değil!' demişti. Ve maalesef 'Mehlika da benim ehlimden değil.' " dedi.

Mehlika mı? Yerde yatan ben miyim? Ben... Ben öldüm mü?"

Korkuyla uyandı Mehlika. Ter içinde kalmıştı. Namaz elbisesi üzerinde, önüne ilaçlar dökülür vaziyette uyumuş kalmıştı. Odada gözlerini gezdirdi. Annesinin sesi kulaklarındaydı. *"Nuh'un (as) oğlu gibi olmak... Azgın dalgalarda boğulmak... Ve ebedî hüsran..."*

O bu sondan korkuyordu. Bu korku, durakta peçeli kızları görüp de eve dönene kadar daldığı hayal dünyasından bulaşmıştı ona ve her geçen saniye tüm bedenini kaplıyordu. Gördüğü rüya da onu etkiledi. Ölüm bir kurtuluş olarak görünse de asıl hezimet, ebedi zillet ve ebedi eziyet olacaktı. Onu yeniden hayata döndürecek şey *"tövbe"* idi. İçten duyulan pişmanlık ve günaha bir daha dönmeme üzere yapılan tövbe, Allah katında makbul idi.

Kalktı abdest aldı. Bir yöne doğru yöneldi. Kıbleyi bilmiyordu bile. Ellerini açtı. Af dilemek için. Dili dolaşıyor bir türlü dönmüyordu. Şeytan hâla onu terk etmemiş olacak ki: *"Allah istemiyor, tövbemi kabul etmeyecek, dilim dolaşıyor."* diye içine vesvese attı. Fakat sanki bir başka güç ısrarla kaldırıyordu ellerini semaya. Tir tir titriyordu. Bir yandan yaptıkları aklına geliyor bir yandan da bu günahlarına Rabbinin şahit oluşu ve hali hazırda Allah'ın huzurunda olduğunu düşünüyor ve dehşete düşüyordu. Rabbin azameti ve büyüklüğü öyle sonsuzdu ki zerrelerinde bunu hissediyor ve korkuyordu. Ağzından ne çıkarsa O'nun duyacağını biliyordu. Kapıya gelen ihtiyaç

sahibinin yüzüne kapatılan kapı misali, duasına ret cevabı almaktan, huzurdan kovulmaktan, ne yüzle geldin diye azarlanmaktan, Rabbin ondan yüz çevirip rahmetinden mahrum bırakmasından korkuyordu. *"Ya Rabb"* diyebildi... Gerisi gelmedi. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu Mehlika.

"Ya Rabb... Ya Rabb... Affina muhtacım ya Rabb. Verdiğin tüm nimetlerin nankörü oldum ya Rabb. Hidayeti dalalete tercih ettim. Yasak dediğin ne varsa hayasızca işledim. Şimdi kapına geldim. Affa layık olmasamda af dilerim. Sen benim Rabbimsin. Yunus'un (as) diliyle senden af diliyorum. Muhakkak ben kendime zulmettim. Ya Rabb beni affet. Sen beni affetmezsen benim halim nice olur? Senden başka kimsem yok. Ey gönüllerin tabibi, hasta gönlüme merhem ol... Şifa ol. Beni bu halden kurtar. Sensizlikten sana bir yol çıkar. Yolumu kaybettim. Yol göster. Gizli, aşikar her ne işledimse affet Allah'ım affet. Nuh'un (as) oğlu gibi hem dünya hem ahiret hüsranına uğratma beni. Sen pek yücesin. Tüm eksiklerden münezzehsin. Af senin şanına yakışır. Kapına gelen bu dilenciyi kovma. O senden yüz çevirdi, sen ondan yüz çevirme. Taş ve insanlarla tutuşturduğun cehennem ateşinden koru beni. Kirlettiğim defterimi yenile... Tertemiz bir sayfa aç benim için ya Rabb..."

Saatlerce dua etti Mehlika. Artık semaya kalkan elleri yorulmuş, her iki yanına düşmüştü. Sayıklıyordu. Af diyordu sadece af... Öylece olduğu yerde sızıp kalmıştı.

Sabah erken saatlerde anneannesi uyanmış, Mehlika için enfes poğaçalar hazırlamıştı. Şimdi çoktan kokusunu almış uyanmıştır diyerek kapıyı tıklatarak içeri girdi. Mehlika'yı yerde uzanmış görünce irkildi. Hemen başucuna oturarak uyandırmaya çalışırken yerlere saçılan ilaçları fark etti.

Fakat üzerindeki kıyafeti fark etmemişti. Mehlika'ya dokununca ürperdi kadın. Çünkü torununun bedeni buz gibi olmuştu. Çığlık atarak ağlamaya başladı. Ne yapacağını bilmez bir halde idi, deliye dönmüştü. Odadan odaya koşturuyor, ağlayıp dövünüyordu. Sesleri duyan komşular kapıyı çalınca açmayı akıl edebildi. Bir yandan da ambulansı aramaya çalışıyordu. Ancak gelen komşular bu saatten sonra bunun hiçbir faydasının olmayacağını söylediler. Yaşlı kadın gözyaşlarına hakim olamıyor hayat arkadaşı, yoldaşı Mehlika için ağıtlar yakıyordu. Bir ara kızını aramak geldi aklına. Arayıp ne diyecekti? Nasıl söyleyecekti? Eli ve yüzünü yıkadılar güç bela. Kızına haber etmeleri için bir komşusuna telefonu verdi. Karşıdaki ses çok metanetliydi. Sanki beklediği bir haberdi. İntihar ettiğini söyleyen kadına *"Su testisi, su yolunda kırılır."* dedi. Hiç kimse o metanetli sesin sahibinin yüreğindeki acıyı bilemedi. Onun acısı evladını kaybetmekten ziyade, onu küfür üzere kaybetmenin acısıydı. Ve yine kimse Mehlika'nın tövbe üzere vefat ettiğini de bilemedi...

BİZE AYRILIK YAZILDI

— Aaa... Arkadaşlar hayırlı olsun! Sonunda zil taktırmışsınız.

— Sağol Sehle abla, evet bugün takdırdık.

— Durun ilk siftahı ben yapayım. Bunu bana çok görmeyin lütfen!

Sehle ile öğrenciler, kapının önünde ayaküstü konuşuyorlardı. Uzun zamandır zilleri bozuktu. Tamir edecek kimseyi bulamamışlardı. Sonunda kendi imkanları ile bir elektrikçi çağırmışlar ve bu sıkıntıdan kurtulmayı başarmışlardı.

— Ve işte o an, dedi Sehle. Fakat zile dokunmasıyla sendeledi. Kulaklarını tıkadı hemen. Zangır zangır titriyordu. Ağlamaya başladı. Olduğu yere çökmüştü. Kapıdaki kızlar telaşlanmış, kimi onu kaldırmaya çalışıyor, kimi içeriden su getiriyordu.

— Abla, abla iyi misin?

— Bu ses... Bu ses... Diyebildi gerisini getiremedi.

Yıl 1990... Sehle beş yaşındaydı. Yaşları epey ilerlemiş, birbirini çok seven ancak sürekli ayrılıklar yaşayan mutlu bir çiftin tek çocuğuydu. Çift, uzun yıllar bu nimetten mahrumdu. Nihayet Allah onlara Sehle'yi hediye etmişti.

Sehle, zeki, tatlı dilli, kendini sevdirmesini bilen fettan bir kızdı. Yıllarca özlenen, beklenen, özel bir çocuktu. Ailedeki tüm bireyler ona çok düşkündü. Anne ve babası bundan rahatsız olsa da bir dediği iki edilmiyordu. Hiç kimse, hiçbir isteğine hayır demiyordu. Bu konuda tek istisna babasıydı. Yoğun işleri nedeniyle kızına çok zaman ayıramıyor, isteklerine olumlu yanıt veremiyordu. Bunun bir çok sebebi vardı tabii. Bunlardan biri babası eve çoğunlukla geç gelirdi, hatta bazen hiç gelmediği de olurdu. Sehle ise çocuk yüreğiyle gece yarılarına kadar babası tarafından sevilebilmek için uyumamaya direnir, ancak her defasında uzun kirpikli göz kapakları bu bekleyişi kaldıramaz, kenarlarda köşelerde sızar giderdi.

Bazen babasını günlerce göremezdi. Ona öyle özlem duyardı ki, bu özlemini babasının resmini çizerek ifade etmeye çalışırdı.

Babası evde olduğunda da durumu pek parlak değildi. Belli saatlerde annesi dahi onu rahatsız etmekten sakınıyordu. Haliyle bu saatlerde Sehle, babasını görmek istese de göremiyordu.

Sehle için babasını görememekten daha kötü olan da bu idi. Evde olmasına rağmen onu görememek...

Sehle, bu seti aşmak için türlü numaralar çeviriyordu. Bazen küçücük eline bir toz bezi alıyor, çalışma odasının

içine sessizce sızıyordu. İşaret parmağıyla sessizlik işareti yapıp, amacının sadece toz almak olduğunu el yardımıyla ima ediyordu. Bir gözü babasında, bir gözü kitaplarda güya toz alır gibi yapıyor, babasının dikkatini çekmek için olanca güç sarf ediyordu.

Kimi zaman soru sorma bahanesiyle odaya geliyor, okuma yazma bilmemesine rağmen işi daha ciddiye almış olmak için elinde kalem kağıt getirmeyi de ihmal etmiyordu.

Kimi zaman da yastığıyla geliyor, sadece uyuyacağım diyor; babasının konsantresini bozmak için azami gayret gösteriyordu. Tüm bunlar olurken oldu ki babası ona tatlı bir bakış ya da güzel bir söz söylediyse artık kurtuluşu yoktu.

Bezini bırakıp ya da yastığını atıp, sorduğu soruyu unutup başlıyordu sırnaşmaya.

Babası bunu bildiği için odaya sessizce sızdığı bu zamanlarda da yüz vermemeye çalışıyordu. Tabi öyle şirindi ki buna her zaman muvaffak olamıyordu.

Sehle için ayrılan özel bir zaman dilimi yok değildi. Her ay belirlenen bir günde Sehle babası ile doyasıya vakit geçiriyordu. O gün öyle etkinlikler yapıyorlardı ki tüm günlerin acısını çıkarıyordu baba kız sanki. Sabah annesinin hazırladığı mükellef bir kahvaltının ardından, daha önceden belirlenen etkinlikleri sırasıyla ve atlamadan yerine getiriyorlardı. Kimi zaman, evlerinin az ilerisindeki gölete gidiyor, beraber balık tutuyor; kimi zaman, bahçede çamurdan kuleler yapıyorlardı. Kapalı ortamlara gitmekten özellikle sakınıyor, hava soğuk dahi olsa açık alanlarda doğayla iç içe vakit geçirmekten hoşlanıyorlardı.

Her gezilerinde doğaya, kâinata, doğal olarak da Allah"ın kudretine dair yeni bir şeyler öğrenerek eve geliyorlardı.

Eve döndüklerinde oldukça yorgun düştükleri için, hemen duş alıp birlikte uyuyarak günü kapatıyorlardı. Tüm gün yaşanan beraberlik bir sonraki aya kadar Sehle'yi avutmasa da yine de şükredilmeye değerdi.

Babası açısından Sehle'ye hayır demek, ondan uzak durmaya çalışmak kolay değildi. Çünkü Sehle on beş yılın ardından Allah'ın onlara verdiği biricik hediyeydi. Onun, duruşu dahi sevilmesi için yeterli sebepti. Kestane rengi bukle bukle saçları, beyaz teni, iri gözleri ve fiske gibi burnu ile babasının gözünde güzellik abidesiydi. Dilindeki pelteklik, konuşmasındaki kibarlık onu daha da şirinleştirip, sempatik kılıyordu. Gece geldiğinde uyuyan kızının başına giderek onu izlemekten, küçücük buseleri yanağına kondurmaktan kendini alamıyordu. Bu duygudan dahi korkuyor, evlat sevgisinin kendine bir fitne olmasından Allah'a sığınıyor; beni yavrumla imtihan etme, ayağımı kaydırma sözünü vird-i zeban eyliyordu.

Zira eş ve çocukların kendisine fitne olduğu birçok davetçi görmüştü. O, her iki fıtrî sevginin de davasının önüne geçmesinden sakınıyordu.

Babası ,uzun yıllar ilim tahsil etmiş daha çocuk denilebilecek yaşlarda İslami bir yapının içinde yer almıştı. Yaşı ilerledikçe bu yapının içinde pasif bir birey olarak kalmamış, yapının harcı, tuğlası olmaktan da geri durmamıştı. Verilen görevler arasında hiçbir ayırım yapmamış, hepsinin hakkını vermek için gayret etmişti.

İlerleyen zamanlarda İslami hareket mensuplarının, bir türlü sonlanmayan gizli davet döneminden çıkmaları-

nı, yaptığı yoğun davet çalışmaları ile sağlamış, Tevhid davetinin bir çığ gibi büyümesinde etkin rol oynamıştı.

Davayı tebliğden ibaret algılamayıp, cemaatleşmenin önemini her fırsatta dile getirmişti. Bununla beraber, her kafadan ses çıkmasını engelleyecek organize bir birlikteliğin şer'i gerekçelerine sık sık atıfta bulunmuş; kuralsız , kaidesiz, emirsiz, memursuz bir yaşamın handikaplarını ve müminlerin bu birlikteliği oluşturamadıkları için yaşadıkları kayıpları çevresine anlatmıştı. Bu ses de yankı bulmuştu bulmasına ama bazı zorlukları da beraberinde getirmişti. Zira bir araya gelmek kolay, ancak onu muhafaza etmek ise zordu. Bu; kadın, erkek ve çocuktan oluşan her birimin eğitilmesini, dini ve ahlaki donanımlarının sağlanmasını, ayrıca içteki nefisperestlere ve dıştaki sistem uşaklarına karşı da teyakkuzda olmayı gerekli kılıyordu. Bu da babasının sorumluluk sahasını daha da genişletiyor, yükünü ağırlaştırıyordu.

Yine yoğun bir zaman dilimiydi. Babası gece yarılarına kadar çalışıyordu.

Evde her zamankinden farklı bir hava vardı. Sanki olağanüstü hal ilan edilmişti. Sehle de evdeki herkes gibi kendine bir uğraş bulmuş, babasından umudunu kesmişti. Vakit ilerleyince de anne babasının yatağına uzanarak uyumuş kalmıştı. Annesi de uyumak için gelmiş, onu kaldırmadan yanına sokulmuştu.

Saat epey ilerlemişti. Babasının işini bitirmeden yattığı pek görülmemişti. Ancak bu sefer nedense bir ağırlık çökmüş ve namazını kılarak çalışma odasındaki kanepeye uzanmıştı.

Fecre yakın, Sehle'nin güzel uykusunu bir zil sesi bölmüş-

tü. Zil çalıyordu. Biri sanki elini zilin üstünde unutmuşçasına çalıyordu hem de... Aynı anda kapı tekmeleniyor, birbirinden farklı sesler *"Aç, aç, aç!"* diye bağrışıyordu. Sehle'nin küçük kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor, tir tir titriyordu. Neler olduğunu anlaması imkansızdı. Bu, babasının uğruna her şeyi feda ettiği davasının bir parçasıymış, ilk kez o gece karşılaştı.

Çalışma odası koridorun sonunda olduğu ve babası da çok yorgun olduğu için sesi duymamış; annesi kalkmış *"Bir dakika bekleyin, üstümü giyiyorum."* diyerek onları oyalamaya çalışıyordu. Adamlar kapıyı kırmak için vurmaya başladığında babası uyanmış, üstünü değiştirmişti. Hemen kapıya yöneldi. Annesi yatak odasına gelmiş Sehle'yi kucaklayarak göğsüne bastırmış, onu yatıştırmaya çalışıyordu. Bu arada elindeki küçük bir notu yavrucuğunun pijamasının cebine koyuvermişti. Çocuktu... Onu arayacaklarını zannetmiyordu. Yıllar sonra Müslimlerin sırlarını saklamanın gururunu, her fırsatta bu olayı anlatarak duyacaktı...

Sehle bir türlü yatışmıyordu. Annesinin kucağında çırpınıyor, ne dediği anlaşılmayan sesler çıkarıyordu. Yatak odasının kapısı açık kalmıştı ve Sehle babasının koridorda yere yatırıldığını, üzerine silahların doğrultulduğunu görmüştü. Ağlayıp çığlıklar atmasının nedeni bu olmalıydı. Annesi bunu fark eder etmez kapıyı kapattı. Bu sefer daha da çok ağlamaya başladı Sehle. Kesik kesik sesler çıkarıyor, *"Ba..."* diyor gerisini getiremiyordu.

Babasını çalışma odasına almışlardı. Evde ne var ne yok aramışlar, minderlerin dahi içini boşaltmışlardı. Yatak odasına bir bayan gelmiş arama yapacağını söylemişti.

Sehle onu görünce korkmuştu. Annesinin kucağına iyice sokulmuş iç çeke çeke ağlıyordu. Uzun bir bekleyişti. Babasını görmek istiyor ama kadından korktuğu için de sesini çıkaramıyordu. Kapı tıklanarak açıldı. Gelen babasıydı. Sehle babasını görünce heyecanlandı, kucağına atıldı. Babası:

— Güzel kızım! Bu adamlar babanı götürüyorlar. Ama sakın üzülme; çünkü yakın zamanda tekrar görüşeceğiz. Bana dua et olur mu, dedi.

Sehle cevap vermek istiyordu ama ne yaptıysa konuşamadı. Tuhaf sesler çıkarıyordu. "Kim bu adamlar, gitme onlarla, beni bırakma, ben sensiz ne yaparım babacığım?" diyemedi. Seni çok özlerim, çok üzülürüm de diyemedi. Çırpınıyordu sadece...

Gözleri doldu babasının. İki damla yaş süzüldü yanaklarından. Sakallarının arasından yol bularak kızının yüzüne düşmüştü. Ilık bir su damlası... Sehle: *"O ıslaklığı hala hissederim."* derdi hep. İlk gözyaşlarıydı babamın. Benim için akmıştı.

Babası telaşlanmıştı ancak çaresizdi. Biliyordu ki gecenin şoku sebep olmuştu bu duruma. Elleri kelepçelenmişti. Artık yavrucağızı için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve kucak değiştirdi Sehle. Kapının önünde durarak bir kez daha arkasını dönüp baktı babası... Annesiyle de vedalaşarak *"Sizi emanetleri zayi etmeyene bırakıyorum"* diyerek merdivenleri inmeye başladı. Mağma, sanki onun içindeydi. Kaynıyordu yüreği. Birazdan patlayacak bir volkanik dağ gibi... Nefes alış verişleri değişti. Bir hırıltı duyuluyordu sadece, ardından da içine doğru patladı volkan sessizce.

Hiç böyle bir acı duymamıştı. Sehle'nin konuşamıyor oluşu nedeniyle babası aklını, ruhunu orada bırakmıştı.

Annesi... Bu onun fikren hazırlıklı olduğu bir sahneymiş, bunu daha sonra öğrenecekti. Yüreği burkulsa da *"Uzun bir ayrılık olmaz inşallah!"* zannıyla metindi. Onun şu an tek derdi, dili tutulan biriciği idi.

O gün çalan her zille beraber ağlamaya başlıyordu Sehle. Annesi ilk başta zil sesi ile irtibatlandıramamıştı ağlamasını. Sabahki olayın travmasının devam ettiğini düşünmüştü. Fakat daha sonra zil sesinin bunu körüklediğini fark etti. İlk işi zili sökmek olmuştu. Sesi duymazsa olayın tekrar tekrar zihninde canlanmasına engel olabiliriz diye düşünmüştü.

Ev, Müslim teyzelerin akınına uğramıştı. Sehle ve annesi Müslim bir ailenin nezaretinde misafirleri evde bırakarak doktora gitmişler, onun kısa bir süre sonra eskisi gibi konuşabileceği haberini aldıktan sonra gönülleri rahat bir şekilde eve dönmüşlerdi.

Evdeki herkes onu kucaklıyor, her zamankinden daha fazla ilgi gösteriyordu. Anneanne ve babaannesi de gelmişti. Normal zamanlarda onlarla bir arada olmaktan sevinç duyan Sehle, yanlarına dahi gitmemişti. İlgiden de sıkılmış, annesinin odasına giderek dolap ve kapının arasında kalan küçük boşluğa sokulmuş, dizlerini karnına çekip, büzülerek oturmuştu. Gözlerini duvara, zihnini de babasına sabitlemiş öylece kalakalmıştı. Babası neredeydi? Yabancı adamlar onu nereye götürmüşler, ellerini neden bağlamışlardı? Onu tekrar görebilecek miydi?

Her yer bir anda karardı. Bir yerlerden ayak sesleri geliyordu. Ağır ağır yürüyordu gelen. Gıcırtıyla açıldı kapı.

Yerde soğuktan iki büklüm olmuş bir beden yatmaktaydı. Üzerinde beyaz giysiler... Uzun sivri burunlu ayakkabılar giymişti diğeri. Ayak ucu ile yerde yatana dokundu. Kıpırtı yoktu. Bu sefer daha hızlı dürtmeye başladı. Hayır, hayır tekmeliyordu resmen. Neresine denk gelirse... Küçücük bedeniyle köşeye sinmiş, olanları izliyordu. Korku tüm bedenini kaplamıştı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Yerde yatan adamın elbisesi yer yer kan izleri ile dolmuştu. Hiç sesi çıkmıyordu. Uzun burunlu ayakkabısı olan adam: *"Ölmüş k..."* deyip çıktı odadan. Gittiğinden emin olunca koşarak yerde yatan adamın yanına yaklaştı. Yüzünü çevirmesiyle çığlık atması bir olmuştu.

Sehle! Sehle yavrum, Sehle... Uyan kızım! Hepsi geçti. Rüya gördün yavrum, sadece bir rüya.

Annesi bir yandan Sehle'yi teskin etmeye çalışıyor, bir yandan da göz yaşlarını örtüsü ile siliyordu. Küçücüğü, saklandığı köşede uyuyakalmış muhtemelen kötü bir rüya görmüştü.

Sehle hala ağlıyordu. İçli içli ağlıyor, annesine sıkı sıkı sarılıyordu. Evdeki ziyaretçiler çoktan dağılmış, iki Müslim abla ve aile büyükleri kalmıştı. Sehle'nin ağlayışı herkesi çok üzmüştü. Kimse konuşmuyordu. Ancak kalpler boş durmuyor, selamet vermesi için Rabb Teâlâ'ya niyazda bulunuyordu.

Babası da aynı sancıyı çekiyordu. Dört gündür sorgudaydı, tek kelime konuşmamıştı. Sehlem konuşamıyor diye. Kimi zaman sabrı taşan sorgucular şiddet uyguluyorlardı. Ancak hiç umursamıyor, acı da duymuyordu. Nasıl acı duysun ki? Ona göre en acı olan şey, biriciğinin sesini son kez duyamamış olması, onun gece yaşadıklarından

çok korkmuş olup konuşamamasıydı. Düşündükçe istirca getiriyor, hamd ediyordu Allah'a. *"Geride bıraktıklarıma merhamet et Allah'ım. Gönüllerine genişlik ve şifa ver. Hüzünlerini, korkularını gider Allah'ım..."* diye dualarını kalbinden semaya arz ediyordu.

Dört günün ardından mahkemeye çıkarılmış ve hiçbir delile dayanmadan tutuklanmıştı.

Annesi bu haberi aldığında bir an duraklamış, yeni bir serüvenin kapılarında olduğunu anlamıştı. Bakalım neler yaşayacaklardı? Sehle'nin varlığı yalnızlığını giderecek bir teselli miydi, yoksa hüznünü ağırlaştıran, ona baktıkça içini hepten burkan imtihanının zorlaşması mıydı? Karar veremedi.

Sürecin işleyişini hep duymuştu. Tutuklama kararının ardından eşi bir cezaevine yerleştirilecek, görüş günü belli olunca da ziyaretine gideceklerdi.

Fakat devlet onlara bir sürpriz hazırlamış, bulundukları şehirde ya da civar illerde hiç hapishane yokmuş gibi bulundukları yere dokuz yüz km. uzaklıkta bir şehre gönderilmişti. Kuzeydoğuda, soğuğu ile meşhur bir belde. Yaz mevsimini kısa süre yaşayan, daha insanlar ısınmadan havanın tekrar soğuduğu, karın sekiz ay yerde olduğu bir belde.

Bu sevenlerin, sevdiklerine hasretini daha da büyütecekti anlaşılan. Uzun yollar, sık görüş yapmalarına engel olacaktı. Hasretler mektuplara yansıyacak, kâğıt ve kalem özlemlere şahitlik edecekti.

Nihayet beklenen gün gelmişti. Annesi Sehle'yi kucaklayarak babayı görmeye gidiyoruz dediğinde Sehle'nin ka-

ranlık dünyasına güneş doğmuştu sanki. Nihayet babasını görebilecekti. Çok heyecanlanmıştı. Bir çok soru sıralandı aklına. Ancak hiçbirini ifade edemedi. Çok çabaladı ancak söylediği kelimeler tam anlaşılmıyordu. Annesi daha da zorlanmasın diyerek ona yapacakları yolculuk hakkında kısa bilgiler verdi. *"Uzun bir yolculuğa çıkacağız. Baban kocaman bir binada. Yanında arkadaşları var. Onunla yan yana oturacak, sohbet edeceğiz. Ancak süremiz çok az. Sadece bir saat onu görebileceğiz."* dedi. Sehle babasını görmenin heyecanıyla bir saate pek takılmadı. Ancak bina olayına biraz sıkıldı. O, babasıyla açık alanlarda vakit geçirmeyi seviyordu. Anlaşılan orada koşup eğlenemeyeceklerdi. Gökyüzünü doyasıya izleyemeyecek, rüzgârın uğultusunu, kuşların cıvıltısını pürdikkat dinleyemeyeceklerdi.

Ve ağabeyler gelmişti; yol için hazırlanan eşyalar aşağıya indirilmiş, araba hazır edilmişti. Sehle ve annesinin binmesiyle araba hareket etmişti.

Ne kadar zaman geçmiş, buraya nasıl gelmişti bilmiyordu. Kalın gövdeli ağaçlar vardı her tarafta. Yemyeşil bir orman... Dikkat kesildi seslere. Onlarca kuş sesi geliyordu. O seslerin arasında naif, şefkat dolu bir erkek sesi... Sehle beni bulamaz ki...

Sehle ona kadar saymış, oldu mu baba diyordu. Babası olmadı diyerek süreyi uzatıyordu. Bir kez daha sordu Sehle: *"Oldu mu?"* Cevap yoktu. *"Oldu mu baba, bak açıyorum gözlerimi."* Yine ses yoktu. Oyunu daha eğlenceli hale getirmek istediğini düşünmüştü babasının. Arkasını döndüğünde beyaz kıyafetlerle yerde kanlar içinde yatan babasını gördü ve hızla uzaklaşan bir siluet...

Babasının nerede ve nasıl olduğunu bilmeyen küçük

Sehle'nin, iç dünyasında neler olup bittiğini rüyaları ele veriyordu. Annesi bunu fark edince üzüntüsü katlanarak artmıştı. Nihayet yolculuğun sonuna gelmişlerdi.

Issız bir yerdi burası. Etrafta irili ufaklı birkaç ağaç ve neredeyse göğe uzanan dağlardan ve büyükçe bir araziye bina edilen bir yapıdan başka hiçbir şey yoktu. Yer yer boyası kabarıp dökülmüş, sıvası açığa çıkmış yüksek duvarları olan, tel örgülerle çevrelenmiş bu büyükçe yapının hemen karşısında durdular. Diğer araçlar da buraya park etmişti. Ağabeyler arabadan inmişti. Annesi Sehle'yi giydirirken, o etrafı incelemeye devam ediyordu. Uykulu gözlerle annesine baktı. Bir şeyler söylemesini istiyordu sanki. Annesi:

— Babana geldik kızım. O şimdi içeride. Bir müddet bekleyecek, sonra yanına gideceğiz. Hadi şu hırkanı da giy...

Babası burada kalıyordu demek. Şato gibi bir yerdi burası. Her köşede bir kule bulunuyordu çünkü. Toplam yedi kule vardı. Her kulede belli belirsiz bir siluet görünüyordu sanki. Tam kestiremiyordu. Bunlar muhafızlar olmalıydı, şatoyu koruyan. Annesi çarşafını düzeltince indiler aşağıya. Arabanın arkasındaki çantayı çıkararak atıştırmak için bir şeyler hazırladı annesi. Sehle ile ağabeylere de gönderdi. Sehle dönmemiş, onların yanında oturmuştu. Ağabeylerden birinin bulduğu bir böceği incelemeye koyulmuştu.

Annesi Kur'ân okuyarak vakti doldurmaya çalışıyordu. Bu bekleyiş biraz sıkıcı olsa da dinlenmelerine vesile olmuştu. Öğle ezanının okunmasıyla namaza durdular. Yeryüzü mescitti onlar için. Küçük bir cemaat olmuşlardı. Sehle

de bu cemaatin en küçük üyesiydi. Her Allahu Ekber sesiyle canlandılar biraz daha. Toprağın bağrına alınlarını koydular... Secdeleri uzun tutup Allah'a yalvardılar. Ve beklenen an geldi!

Kimliklerini alarak büyük binaya doğru ilerlediler. Bir araç da içerden çıkıyordu. Sehle ve annesi kenara geçerek araca yol verdiler. Kocaman bir minibüstü. Her tarafı kapalıydı aracın. Yalnızca üst kısmında küçük camlar vardı. Ancak bunlar da demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Sehle bir çift gözün o ufacık aralardan kendine baktığını hissetti. Sıcacık bakışlardı bunlar. Araç hızla hareket ediyordu. Çok seçemiyordu. Ve uzaklaşıp gitti.

Girişte iki asker durdurdu onları. Kime geldiklerini sordu. İçeriye haber verdikten sonra geçmelerine izin verdiler. Biraz yürüdükten sonra Sehle'nin deyimiyle küçük bir eve geldiler. Burası gelen ziyaretçilerin kayıt yaptırdıkları yerdi. Kimliklerini teslim ettiler. Üniformalı adam annesine bir sürü şey sordu. Aldığı tüm cevapları bilgisayara kaydediyordu. Kaydın ardından siyah bir makineyi kendine çevirerek tuşlarına bastı. Annesine: *"Elinizi okutun lütfen!"* dedi. Eli okutmak mı? Ne garip... Galiba el izini alıyorlardı annesinin. Bu işlemin ardından bir kart verdiler. Kartı alarak banklara oturdular ve yine beklemeye başladılar. Gelen ağabeyler de babasına getirdikleri elbiseleri teslim ediyorlardı.

Her yerde kamera vardı. Sehle babasının onu kameradan görüp göremeyeceğini çok merak etmişti. Ama bunu annesine sormaya kalksa belki de saatlerce ifade edemeyeceği için sustu. Kameralardan birinin karşısına geçerek biraz çekinerek de olsa el sallayıp kaçtı. Biraz sonra tekrar

geldi. Yine el sallıyordu Sehle, babasının onu görüyor olduğunu düşünerek. Aynı renkte elbise giyen adamlar dikkatini çekti bu sefer. Onları incelemeye başladı. Bir gözü de hep kameradaydı. Üniformalı adamlara gardiyan denildiğini öğrendi.

Gardiyan... Ne kaba bir isim. *"Bunlar mı tutuyor babamı burada?"* diye düşünürken kayıtları alan adam seslendi:

"14:45 görüşçüleri gidebilir."

Ama biz daha yeni geldik, babamı görmeden mi gideceğim diyerek telaşlandı Sehle. Annesi elini tutup, *"Hadi kızım babana gidiyoruz."* deyince rahatlamıştı.

Kocaman turuncu bir kapının önüne geldiler. Kapı gürültüyle açıldı. Bir askerdi açan. Herkes sırayla elindeki kartları göstererek başka bir kapıya yöneliyordu. Erkekler kenarda askerler tarafından aranıyordu. Küçük bir kuyruk oluşmuştu kapıya doğru. Herkeste bir telaş vardı. İnsanlar ayakkabılarını çıkarıp bir makineye koyuyor, yerine orada kendilerine verilen terlikleri giyiyorlardı. Terliği giyen bir başka makineden geçiyordu. Işıklı bir makine. Bazen de ses çıkarıyordu. Ses çıkınca geri döndürüyordu gardiyan geçenleri. Makine ötmeden geçen bayanlar bir odaya girip kısa bir süre sonra çıkıyordu. O kadar dikkatliydi ki; kadınların üst başlarının dağınık olarak o odadan çıktıklarını fark etti. Ne vardı o odada acaba? Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Zorlandığı kesindi. Ona da küçük bir terlik verdiler. Annesi de terlik giydi. Önce Sehle geçti makineden. Hiç ses çıkmamıştı, ardından da annesi. Beraberce esrarengiz odaya girdiler. Bir bayan bekliyordu onları.

— Hoş geldin cici kız, dedi.

Sehle cevap veremedi bu karşılamaya.

— Sen yenisin sanırım. Hadi aç kollarını bakalım seni arayacağım, dedi ve Sehle'nin üstünü aradı. O bundan çok rahatsız olsa da, karşılaştığı şeylerin şokundan sesini dahi çıkaramıyordu. Sonra annesini aradı kadın. Çarşafını, hatta çorabını dahi çıkarttırdı. Ayağının altına da bakıp giyinebilirsiniz diyerek kendi dışarı çıktı. Sehle diğer bayanların bu odadan neden bu kadar dağınık çıktıklarını şimdi anlamıştı. Annesi hızla giyinip ayakkabılarını alarak yeni bir makinenin önünde sıraya girdiler. Dışarıdaki siyah kutudan burada da vardı. Ellerindeki kartı kutuya tutup, sağ elini okutunca demir kapı otomatik açıldı. Ne tuhaf aletlerdi bunlar. Sehle annesinin yanında geçti demir kapıdan. İlerlediler. Bu prosedür ne zaman bitecek, babasını ne zaman görecekti acaba?

Uzunca bir koridor. Etrafa çiçekler koymuşlar. Duvarlara resimler çizilmiş. Ayakta bir gardiyan. Elinde bir kağıt. Her gelene, kime geldiğini sorup salonlara yönlendiriyor. Sıra Sehle ve annesinde idi. Sağdaki beşinci kapıdan gireceklermiş.

Büyükçe bir oda. Masalar ve etrafına dizilen sandalyeler var. Herkes boş bulduğu bir masaya oturuyor. Sehle ve annesine en dipteki küçük masa kalmıştı. İçerisi oldukça kalabalıktı. Nedense kimseden çıt dahi çıkmıyordu. Herkes kapıya yönelmişti. Annesi Sehle'ye: *"Baban oradan gelecek."* dedi. Sehle kapının önüne gitti. Ayak seslerini dinliyordu. Ufak bir hareketlilik olsa heyecanlanıyordu. Kapının sürgüsü açıldı. Biraz geri çekildi, gelenler başkalarının babalarıydı. Çocuklar sevinçle babalarına sarılmışlardı. Salon bir anda bayram yerine dönmüştü.

Herkes neşe içerisindeydi. Sehle hâlâ bekliyordu. Kapı kapandı. Herkes ailesiyle kucaklaştıktan sonra yerlerine oturmuştu. Sehle annesi ile göz göze geldi. O üzgün annesi ise tedirgindi. Acaba neden gelmemişti eşi. Masadan doğrularak gardiyanın yanına yaklaştı:

— Bakar mısınız? Eşim gelmedi.

— İsmi ne mahkûmun?

— Muhammed Zer. Muhammed Zer Aslan.

— İçeriye sorayım abla.

Anne kız heyecanla beklerken kapı tekrar gürültüyle açıldı.

Gardiyandı gelen.

— Bayan bakar mısınız?

— Buyurun!

— Eşinizi savcılığa götürmüşler. Mesai saatine kadar gelirse görüş yapabilirsiniz.

— Ya gelmezse?

— Gelmezse haftaya kalır.

— Beyefendi dalga mı geçiyorsunuz siz? Aşağıdaki mahalleden gelmiyoruz biz. Bugün git, haftaya gel yapalım. Tutuklunun görüş saati olduğunu bilmiyor musunuz, neden savcılığa götürüyorsunuz?

— Bizlik bir durum değil bayan. Şikayetiniz varsa savcılığa iletirsiniz. Şimdi isterseniz ziyaretçi kabul bölümüne tekrar gidin. Muhammed Zer gelirse biz size haber ederiz.

Sehle duyduklarına inanamıyordu. Babasını göremeyecek

miydi yani şimdi? Annesinin feracesine sıkı sıkı yapışmıştı. Arkalarını dönerek demir kapıya yaklaştılar. Gardiyan kilidi açarak onları dışarı çıkardı. Salondaki herkes onlara bakıyordu. Yabancı dahi olsalar aynı kaderi paylaştıkları için üzülmüşlerdi; ancak yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Annesinin sessizce gözyaşı akıttığını fark etti Sehle. Hiç sesini çıkarmadı. İçinde fırtınalar kopuyordu oysa ki. Ama annesinin de üzüldüğünü görünce küçük yüreği hepten burkulmuştu. Ufacık bir ümit vardı aslında hâlâ. Savcı her kimse ya da neresiyse, babası oradan erken gelebilirdi belki! Demek babası o şatodan çıkabiliyordu. Bir anda kapıdan girerken yol verdikleri aracın içindeki gözleri anımsadı. O babamdı, babamdı demek ki diye geçirdi içinden. Araçla savcıya götürüyorlardı babamı. Evet, evet! Onu gördüm diyordu. Ben onu gördüm. Sadece gözleri de olsa babamı gördüm. Resimler çizilen uzun koridordan geçtiler tekrar. Siyah kutuya elini koydu annesi ve kapı açıldı. Öten aletten de geçtiler, büyük demir kapıdan da. Artık dışarıdaydılar. Onları getirenler, her biri bir ağacın dibinde ellerindeki Kur'ân'ı okumakla meşguldü. İçlerinden biri Sehle ve annesini görünce telaşlanarak yanlarına geldi.

— Yenge hayırdır bir sıkıntı mı çıktı?

— Evet. Muhammed Zer'i savcılığa götürmüşler. Mesai saatine kadar gelirse görüş yapabilirmişiz. Gelmezse haftaya kalırmış.

Annesi sözünü bitirmemişti ki ziyaretçi kabule koşar adımlarla gitti, ağabey. Diğeri de peşinden koştu. Sesini yükselterek konuşuyor, içerideki gardiyanlara kızıyordu ama nafileydi. Adamlar bizlik bir şey yok, gelse görüştüreceğiz. Neden görüştürmeyelim, deyip duruyorlardı.

Sehle olanları izliyordu ve içten içe dua ediyordu. Bir ara dışarı çıktı. Daha önce bir çift gözü gördüğü o araç, büyük demir kapıdan içeri giriyordu. Sevinç içinde annesinin yanına gelerek:

— Ba...bam... Gel... bak, diyebildi. Tekrar koşarak dışarı çıktı. O gözlerle karşılaştı yine. Arabanın camından bakıyordu, hatta el sallıyordu. Bu babam, evet babam diyor, heyecandan ne yapacağını bilemiyordu yavrucak. El sallayarak arabanın peşinden koşmaya başladı. Ta ki büyük demir kapıya kadar. Annesi de Sehle'nin ardından koştu. Yanına varınca:

— Kızım ne yapıyorsun, neden koştun arabanın ardından?

— Ba...bam... iii ii çinde gör...düm, dedi zorlanarak. Annesi de heyecanlandı. Eşi gelmiş olabilirdi, hemen ziyaretçi kabule gittiler. Zer geldi mi, diye sordu. Gardiyan:

— Mesai saati bitti abla. Gelse de artık görüş yapamazsınız. Bakın biz de çıkıyoruz, dedi.

— Nasıl yani anlamadım? Hiç merhamet yok mu sizde? O kadar yol geldik. Hiç değilse on dakikalığına görelim.

— Üzgünüm bayan. Prosedür böyle. Hem benim elimden ne gelir? Yetki bizde değil.

Annesi sözü daha fazla uzatmak istemedi, çaresiz bir şekilde dışarı çıktı. Ağabeylerin yanına yaklaşarak:

— Mesai saati bitmiş. Artık görüş yapamazsınız bu saatte diyorlar.

Ağabeyler gardiyanın yanına gitme gereği dahi duymamıştı. Bu işin onlarla çözülemeyeceğini anlamışlardı.

— Üzülmeyin yenge. Yarın gelir müdür ile konuşur nasibimizi tekrar deneriz. Hiç olmadı savcılık izni alırız. O da olmadı, onca yolu abimizi görmeden dönecek değiliz! En yakın ildeki kardeşlerimizde misafir olur, bir hafta kalır, görüş yaparız. Yeter ki siz üzülmeyin.

Üzülmemek elde miydi? Ancak üzüntüsü, imtihanda olduğunu unutturmuyordu ona. Eşi hep derdi; imtihanlar çorap söküğüne benzer, üst üste gelir ve her biri bir diğerinden daha büyük, daha zahmetlidir.

Daha ne zorluklarla karşılaşacağız bakalım, diyerek derin bir nefes aldı. Kızının elinden tutarak arabalarının yanına doğru düşünceli düşünceli ilerledi. Onların bu mahzun hâli ağabeylere de dokunmuştu. Her ikisi de birbirlerine bakarak istirca getirip, anne kızın ardından ilerlediler.

Arabaya binip şehir merkezine doğru yol almaya başladılar. Ağabeylerden biri, birkaç telefon görüşmesi yaparak uygun bir otel soruyordu tanıdıklardan. Şehir merkezine vardıklarında, biraz köhne olsa da güvenilir bir otel bulmuşlardı. Otel sahibi kendince dindar bir adamdı. Hemen iki oda ayarlayarak, Sehle ve annesini yerleştirdiler. Kısa bir müddet sonra da, odaya yemek gönderdiler. Hava kararmak üzereydi. Annesi pencereyi açtı. O ana kadar hiç konuşmamışlardı. Yemek yediler. Sehle'nin gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı annesi:

— Yorucu bir gündü yatmak ister misin hemen?

Hayır dercesine kafasını iki yana salladı Sehle.

— Peki sen nasıl istersen. Bugün babayı göremedik. Ama inşallah yarın göreceğiz. Biraz daha sabretmemiz gerekiyor, dedi.

Sehle:

— Be... ben gördüm, diyebildi.

Annesi, hiç istifini bozmadan:

— Nerede gördün yavrum?

— O, o büyük mavi aracın içinde, dedi kesik kesik. Gözlerini gördüm, dedi. Sadece gözlerini. O da beni gördü. El salladı bana...

Annesi konuşurken kızının zorlandığını biliyordu. Ama eşine dair duyduğu bu kısa malumat onu heyecanlandırmıştı.

— Bu yüzden mi aracın peşinden koştun?

— Hı hı...

Sehle'ye tekrar tekrar anlattırdı babasını nasıl gördüğünü. Her ikisinin de içindeki sıkıntı bir nebze de olsa dağılmıştı. Gece yarısına kadar sohbet edip anıları tazelediler. Bir ara balkona çıktılar beraber. Gökyüzünde şölen vardı sanki. Tüm yıldızlar toplanmıştı.

Sehle, şu an babam ne yapıyor acaba, diye düşündü. O da göğün bu güzelliğini görebiliyor muydu? Annesine soracaktı ki vazgeçti. Kucağına iyice sokularak uyuyakaldı.

Sabah annesinin müşfik sesiyle gözlerini açtı. Kahvaltıya çağırıyordu annesi. Mütevazı bir sofraya oturdular. Ancak her ikisi de -heyecandan olacak- hiçbir şey yiyememişti. Mesai saatinin girişi ile cezaevine gidip müdür ile görüşeceklerdi. Saat gelmişti. Hazırlanarak aşağı indiler. Ağabeyler lobide bekliyordu. Hep birlikte çıktılar. İlk durak cezaeviydi. Ziyaret kabule gidip meramlarını anlattılar. Müdür ile görüşmek istediklerini söylediler. Ancak ne

mümkündü. Önce müdür toplantıda diye beklettiler. Sonra müdür beyin işi çıktı, cezaevinden ayrıldı dediler. Ne zaman gelir diye diretseler de cevap alamadılar. Ağabeyler çok öfkelenmişti, resmen oyalamışlardı onları bekleterek. Artık tek çare savcılığa gitmekti. Arabaya binerek adliyeye doğru hareket ettiler. Büyük bir şehir olmadığı için ulaşım kolaydı. Sora sora adliyeyi buldular. Cezaevi savcısının odasına çıktılar. Kâtip dışardaydı.

— Buyurun kime baktınız?

— Cezaevi savcısını görecektik.

— Konu nedir?

— Dün görüş günümüzdü. Uzaktan geldik. Tutuklu, savcılıkta olduğu için görüş yapamadık. Savcılık izni alarak yapmak istiyoruz.

— Yalnız öğle tatili oldu. Savcım çıktı. Bir buçuk gibi gelin. Görüşe kim girecekti?

— Yengemiz ve kızı.

— Kimliklerini alayım. Dilekçelerini hazırlayayım. Savcım gelince takdir eder.

— Olur.

Kâtip haber verene kadar hiçbiri saattin farkında değildi. Meğer cezaevinde ne kadar çok beklemişlerdi. Keşke baştan savcılığa gelseydik diye her biri içten içe hayıflanıyordu.

Sehle olanları sadece izliyordu. Beklemek onu o kadar sıkmıştı ki artık dayanacak takati kalmamıştı. Fakat kâtibin olumlu konuşması ona da umut olmuştu. Biraz daha beklemeye değerdi doğrusu.

Hep birlikte adliye kantinine indiler. Artık her dakika, saat gibi ilerler olmuştu. Annesi, Sehle'yi oyalayacak bir şeyler bulma telaşındaydı. Masada gezen bir karınca imdadına yetişti.

— Sehle, Sehle bak minik bir karınca...

— ...

— Baksana ne kadar şaşkın, nereye gideceğini bilmiyor. Dönüp duruyor.

— Bizim gibi mi?

— Haklısın bizim gibi... Yoruldun mu?

— Evet.

— Son bir saat... Savcı gelince babayı görüp göremeyeceğimiz belli olacak. Biraz daha sabır.

— Tamam.

— Allah razı olsun kızımdan. Tüm bu sıkıntıların içinde beni hiç üzmedi.

— Anne... Babamı görecek miyiz?

— Bilmiyorum... Bilmiyorum yavrum.

— Hadi şu karıncayı doyuralım mı? Belki acıkmıştır.

— Olur.

Sehle ve annesi karınca üzerinden sohbet ederken, zaman akıp geçişti bile. Mesai saati başlamış, adliye hareketlenmişti. Ağabeyler, savcı çoktan gelmiştir diye düşünmüş olacak ki yukarı çıkmak için hazırlanıyorlardı. Sehle ve annesine kantinde beklemelerini söylediler.

Savcı da kâtip gibi anlayışlı, iyi biridir inşallah diye dua ediyordu annesi. Çok geçmedi ki adamlar göründü.

Sehle yüzlerine odaklanmıştı onların. Umut arıyordu yüz hatlarında. Ancak hâkim duyguyu bir türlü seçemedi. Bunun nedenini ağabeylerden dinlerken, pek bir şey anladığı da söylenemezdi:

— Yenge gözün aydın mı desem, Allah sabır versin mi desem kestiremiyorum.

— Hayırdır abi?

— Savcı izin verdi vermesine ama kapalı görüş yapabilirsiniz, benim yetkim yok açık görüşe, dedi.

— ...

— Haydi hemen çıkalım. İkinci bir mesai saati krizi yaşamayalım inşallah.

Sehle, annesinin yüzündeki donukluğu fark edince üzülmüştü. Babasını görecek miydi? Allah'ım... Bu nasıl bir ıstıraptı.

Sessizce annesinin elinden tuttu. Bir açıklama yapmasını bekledi sabırla. Onu daha fazla üzmek istemiyordu sıkıştırarak. Arabaya bindiler. Annesi:

— Yavrum babayı göreceğiz inşallah, deyince Sehle kulaklarına inanamadı.

Neden annesi böyle moralsizdi? Annesi asla yalan söylemezdi, bir sıkıntı olmalıydı. Annesinin yüzüne bakıyordu devam etmesi için.

— Babayı görebileceğiz ama camların ardından ve sadece yarım saat.

Camın ardından mı? Bu da ne demekti? Cam açılamıyor muydu? Neden camların ardındaydı babası? Kafası

allak bullak olmuştu. İki gündür yaşadıklarını havsalası almıyordu.

Araba hareket edince, yolu izlemeye koyuldu. Kendi yaşadığı şehir çok kalabalıktı. Burası ise çok sakindi. Herkes evine kapanmıştı sanki. Ortalıkta tek tük insan vardı. Sehlelerin arabasını fark edenler dikkatli dikkatli onlara bakıyordu. Sanırım sakalları bu kadar uzun adamları daha önce hiç görmemişlerdi.

İlginç bakışların ardından ıssız yola girdiler yine. Cezaevine giden yoldu bu, heyecanlanmıştı Sehle.

Park ettiler arabayı aynı yere. İçeri girdiler. Prosedür aynıydı. Hızla geçtiler kapılardan. Bu sefer başka bir bölüme aldı onları gardiyan. Kocaman bir duvarı, bölümlere ayırmışlar. Tam altı bölüm saydı Sehle. En baştakine geçti annesiyle. Yere monte edilmiş bir tabure, önlerinde çift cam, camın gerisinde yine aynı tabureden vardı. Çok iyi seçemiyordu. Kendi oldukları bölümde ışık yanıyordu ama karşı taraf karanlıktı. Cama iyice yanaşmış, orada neler olduğunu keşfetmeye çalışıyordu. Tam bu sırada ışık yandı. Demir parmaklıları olan bir cam daha vardı arkada. Uzunca bir koridora bakıyordu. Koridorun sonunda bir kapı gördü. Turuncu kapı... Babam buradan gelecek olmalı diye düşündü. Sesler geliyordu uzaklardan. Demir kapıların açılıp kapanma sesleri... Kalbi çarpıyordu hızlı hızlı. Turuncu kapı açıldı. Şişmanca bir adam. Gardiyan o da. Lacivert pantolonu ve mavi gömleğinden belli. Kapının önünde durarak içerden gelen başka birine geç dercesine eliyle işaret ediyordu. Ve babası göründü kapıda.

— Bu babaaaammm... Babaam geliyoooor. Babaaammm.

Babası önde gardiyan arkada uzun koridoru yürüdüler.

Gardiyan bir kapıyı daha açtı, babası kendine gösterilen yere oturur oturmaz telefonu aldı eline. Annesindeydi diğer ahize. Babasının ağız kıpırtılarını görüyor Sehle. Ancak ne konuştuklarını duymuyor. Annesi kısaca hâl hatır sorduktan sonra Sehle'ye veriyor ahizeyi. Sehle hâlâ kekeleyerek konuşuyor. Ancak biraz daha anlaşılır.

— Seni ne kadar özledim bilemezsin babacığım!

— Ben de seni yavrum. Nasılsın?

— Seni gördüm ya çok çok iyiyim.

— Güzel çiçeğim... Hep aklımdasınız. Ve rüyalarımda.

— Ben de hep seni görüyorum. Ama kavuşamıyorum.

— Kavuşacağız inşallah. Yolculuk nasıl geçti?

— Yorulduk çok. İki gündür de bu şatoya geldik ama muhafız gardiyanlar seni göstermedi.

— Ben seni gördüm. El salladım hatta.

— Eveeeet ben de seni. Anne bak, bak o babammış. Koştum ben arabanın arkasından ama yetişemedim.

— Seni görünce hücrem aydınlandı biliyor musun? Neşe doldu hücrem.

— Hücrede ne yapıyorsun?

— Kitap okuyorum, Kur'ân okuyorum.

— Yine mi?

— Evet yine. Sizi düşünüyorum. Rabbime dua ediyorum.

— Rabbim bizi ayırdı. Sevmiyor mu bizi?

— Olur mu? Sevdiklerini denemek için ayırır Rabbim. Bakayım beni gerçekten seviyorlar mı diye. Canım Pey-

gamberim de böyle sıkıntılar çekmiş. Allah onu sevmiyor mu? Adı neydi, Allah ne diyordu ona?

— Habibim...

— Aferin kuzuma unutmamış. Biraz da anneyle konuşalım mı?

— Tabi babacığım.

Hanımıyla da hasret giderdi Zer. Nasihat etti ona. İçi rahattı, zira onu beklediğinden iyi görmüştü. Şimdiye kadar beraber yürüdükleri bu yolda, artık her ikisi de yalnız olacaktı. Takılmadan, duraklamadan, kaldıkları yerden kulluğa devam etmeliydiler. Hayat devam ediyordu. Kulluk da...

Hem bu bir imtihandı ve yeni başlamıştı.

Mahkeme sürecini sordu eşi. Allah'tan umut kesilmezdi ancak şimdilik sorgudaki zalimlerin onu uzun süre burada konuk edeceğini anlamıştı. Bunu eşiyle paylaştı. Kendilerini her şeye hazır etmelerini salık verdi.

Biz Yusuf'tan *(as)* kıymetli değiliz. Yedi yılını zindanda geçirdi. Ya da Nebi'den *(sav)* haşa değerli miyiz? Müşriklerden eziyet görerek hayatını geçirdi. Biz iman ettik dedikten sonra rahat bir hayat mı bekleyeceğiz?

Tüm nasihatler yüreğindeki acıya merhem olmuştu. Bu süreç imanların denenmesiydi. Sabır gerekirdi.

"Sen merak etme. Beni sabreder bulacaksın. Tıpkı Yakup gibi." diyebildi. Sehle'ye verdi ahizeyi. Gardiyanlar çoktan görünmüştü bile. Görüş bitmişti.

Sehle henüz farkında değildi. Babasına:

— Sakalına dokunabilseydim, dedi.

— Bir ay sonra gelirsen sarılabiliriz birbirimize.

— Bir ay?

— Evet, otuz gün.

— Çok.

— Biraz çok. Bak süremiz doldu. Muhafızlar geldi.

— Aaa..

— Bak söylemeyi unuttum. Benim bahçem var. Oraya küçük yavru bir kuş geliyor. Ben ona Sehle'm diyorum. Beni çok sevdi. Avucuma koyduğum ekmekleri yiyor. Önceden korkuyordu yanaşmıyordu. Şimdi omzuma konuyor.

— Ne güzel...

— Evet. Sen diye seviyorum onu.

— Ben de seni seviyorum baba.

Artık gitmeliyim dedi. Annesiyle de vedalaştı babası. Ahizeyi yerine koydu. El salladı gülümseyen yüzle. Uzun koridordan gidişine baktı babasının. Tam turuncu kapıya geldiğinde dönerek el salladı tekrar. Sehle çok mutlu olmuştu bu son hareketten. Ve kapı kapandı ışıklar söndü.

Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Yataktan kalkmak için doğruldu Sehle, ama kalkamadı. Biraz daha bekledi öylece. Kapı tıkladı. Gel diyebildi.

— Abla iyi misiniz?

— Evet.

— Işığı yakmamı ister misiniz?

— Olur.

— Size yemek hazırladım. Getireyim mi?

— Kalkıyorum, ben gelirim.

Kaç saattir yatıyordu acaba? Takılan yeni zilin sesi onu ta yıllar öncesine götürmüştü. Küçük yüreğinde, kocaman acıları yaşadığı günlere. Dilinin tutulduğu, babasını ondan kopardıkları, büyük şatoda onu ilk kez gördüğü o zor günlere...

Yataktan doğruldu. Aynaya baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Eliyle yüzünü sıvazladı. Saçlarını topladı. Başörtüsünü başına taktı. Odadan çıktı, yüzünü yıkayıp abdest aldı ve döndü. Tekrar aynanın karşısına geçmişti.

Zaman ne de çabuk geçiyor, dedi. Daha dün gibi... Küçücük bir kız çocuğu idim. Babasız bir kız çocuğu... Hala öyleyim. Yaşım büyüse de ben büyümedim. Babamın minik Sehle'siyim.

Tam on üç yıl olmuştu babasından ayrılalı. Yıllar, yollar, çevrelerindeki insanlar değişse de, onların kaderleri değişmedi.

On üç yıl şehir şehir gezdiler babasının peşinden. Nice dertler, hüzünler biriktirdiler. Nice hayatlar, insanlar tanıdılar. Yollarda nice kazalar atlattılar, maceralar yaşadılar. Ama hiçbir şey, anne kızın azmini söndürmedi. Zira yollar uzun da olsa, yorucu da olsa sonunda babasını görmenin mutluluğu vardı. Her şey bu mutluluğa değerdi.

Sürecin en hareketli kısmı mahkeme günleriydi. İlk mahkeme tarihi verilene kadar çok sıkıntılı bir dönem

yaşamışlardı. Annesi, tarih belli olsa da önümüzü görsek derdi hep. Tam on beş ay beklemişlerdi. Nihayet belli olmuştu tarih. Babası görüşte: *"Çok umutlanmayın. İlk mahkemede çıkışım oldukça zor bir ihtimal."* dese de; annesi evde bir bayram havasına girmişti. Bu hareketlilik ve umuttan Sehle de etkilenmişti. Evde temizlikler yapılmış, babasının en sevdiği yemekler hazırlanmıştı. Ola ki tahliye olursa, eve gelecek misafirler de unutulmamıştı. Anneannesi ve babaannesi bu hazırlıklara karşı çıksalar da, annesine laf geçirememişlerdi. İstemeye istemeye de olsa hazırlıklara yardım etmişlerdi. Evde içli köfteler yapılmış, mantılar açılarak fırında kızartılıp saklanmıştı. Dolmalar, kavurmalar pişirilmiş, dondurucuda yerlerini almıştı. İkramlık şekerlemeler bile unutulmamıştı.

Hanımlar mahkemeye gitmeyeceklerdi. Tahliye olursa ağabeyler babasını alıp geleceklerdi.

Sabahı zor ettiler. Babaannesi ağabeyleri sıkı sıkı tembihlemişti. Her gelişmeyi sıcağı sıcağına haber vermelerini istemişti. Hatta babaannesinin: *"Oğlum, hâkimlerin avukatların değil sözlerini, yer değiştirseler onu bile bize aktar."* deyişi Sehle'yi çok güldürmüştü.

Telefon ellerinde bekleyiş başlamıştı çoktan. Mahkeme öğleden sonraydı. Mahkûmlar erkenden getirilmiş, nezarete alınmışlardı. Zaman ilerliyor, ancak hiçbir haber gelmeyince babaannesi ahizeye sarılıyordu. Henüz bir gelişme yok deyip kapatıyordu telefonu ağabeyler.

Mahkeme başladı dediklerinde ise artık evde kimse konuşmuyordu. Sessiz bir bekleyiş başlamıştı. Ne uzun bir gündü Allah'ım. Geçmek bilmiyordu.

Gece yarısı oldu. Karar için ara verildi dediler. Selamet

Allah'ım diyordu tüm diller. Ancak umutları bir sonraki mahkemeye kalmıştı. Babası yeniden tutuklanmıştı. Telefonları hiç susmadı o gece. Herkes geçmiş olsun dileklerini iletmek için aramıştı. Sehle gözyaşları içinde, olduğu yerde sızmış kalmıştı.

Mahkemeler belli aralıklarla yapılıyordu. Tam beş yıl sürdü bu mahkemeler. Sonuncusunda herkes çok umutluydu. Bu sefer tahliyeye kesin gözüyle bakıyorlardı. Ancak çok büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar. Babası ceza almıştı. Şimdiye kadar tutuklu statüsündeki babası, artık bir hükümlüydü ve müebbet hapis cezası almıştı. Evde bir matem havası vardı. Ağlamaktan her birinin gözleri şişmiş, gözyaşları kurumuştu. Uzun bir zaman kanadı bu yara. Sonra her acı gibi üstü kabuk bağladı... Ama hiç iyileşmedi. Nasıl iyileşsin ki? Yaranın merhemi içerideydi.

Müebbet hapis...

Sehle, o zamanlar bunun ne demek olduğunu anlamamıştı. Biraz daha büyüdüğünde otuz altı yıla tekabül eden bir mahkûmiyet olduğunu öğrenmişti. Otuz altı yıl... Bir insanın o kadar ömrü var mıydı ki?

Babası bu kadar uzun cezayı gerektirecek ne yapmıştı ki, insanları İslam'a davetten başka?

Oysa Sehle bilmiyordu ki kâfir yöneticileri korkutan da bu idi. İslam'ın yeniden ihya edilmesi... Bunu yaparken, organize bir yapının imar edilmesi... Müminlerin bu yapı altında tek vücut kenetlenmesi.

Buna engel olmak için tutuklamışlardı Muhammed Zer'i. Ama Allah'ın izniyle planları işlemedi. Ateşe atılan İbrahim'e, ateş serin ve selametli olmuştu ya... Zindan

da Muhammed'e yeni öğrenciler yetiştirdiği bir medrese oluvermişti. Sürgün gittiği her yerde, anlattığı davete rağbet oluyor, türlü nedenlerle içeriye giren gençler İslam'la şerefleniyordu. Dışarıda ele avuca sığmayan, gırtlağına kadar suça bulaşmış gençler, onun hem anlattıklarından hem de ahlakından etkileniyor, ilim tahsil etmeye başlıyorlardı. Her şehre bir davetçi yerleştiriyordu aslında Zer, dışarıda olsaydı belki buna muvaffak olamayacaktı.

Dışarıda da durum farklı değildi. Küfür, liderleriyle ayaktaydı. Onlar, İslami hareketin de liderlerle ayakta durduğunu, Zer'in gidişiyle tüm camianın dağılacağını sandılar. Ama yanıldılar. Onun gecesini gündüzüne katarak yetiştirdiği, uğruna ailesini ihmal ettiği talebelerini unuttular. Allah'a hamd olsun ki her biri, hocalarının yokluğunu aratmayacak birer liderdi. Kaldığı yerden omuzladılar davayı ve daveti...

Şimdi Sehle tüm bunları anlayabilecek yaştaydı. Zaman zaman geçmişe gitse de aklı, yansa da yüreği acı acı, babasının davasına sahip çıktı. Ona layık bir evlat oldu. *"Babam İslam davasının temeline özgürlüğünü koydu. Annem gençliğini, ben de çocukluğumu... Şimdi binamız yiğitlerin omzunda yükseliyor. Artık bu binaya tuğla olma zamanı."* derdi.

Dolabının kapısını açtı. İç tarafa babasının fotoğrafını yapıştırmıştı. Ailecek cezaevinde çekilmişlerdi. Derin bir ah çekti. Fotoğrafın arkasında bir şiir yazılıydı. Ezberlemişti. Yıllar önce yazılmıştı:

Ama özgürlüğe sevdalıyız biz

Kıyamımız gümrah, davamız temiz

Zapt ettik, zulümden kalmayacak iz

Gün gelir yıkılır hücre duvarı

Kapı tıklandı tekrar. Gözyaşlarını sildi hemen.

— Abla, gelmiyor musunuz yemek soğudu?

— Hakkını helal et ablacım, dalmışım. Geliyorum.

SON

Muhammed Zer: Şu an Bolu cezaevinde.

Zer'in talebeleri: Türkiye'nin her bir ilinde tevhid davetini yaymaktalar.

Sehle: Medrese tahsilini bitirerek icazet aldı. Şu an aynı medresede hocalık yapmakta.

Notlar

Notlar

Notlar

Notlar

HAYATIN İÇİNDEN

Zeynep Bayancık

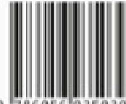
Hayatın içinden üç ayrı dünya...
Üç ayrı hikâye...
Biri sosyal medyanın aldatıcılığına, bir diğeri nefsin baştan çıkarıcılığına ve bir başkası da genç bir kızın çocukken yaşadıklarına dair...
Pişmanlık, tövbe, hidayet, dalalet, dava, imtihan, umut, sabır...
Hepsi bu satırlarda.

teuhid BASIM YAYIN

HAYATIN İÇİNDEN

www.tevhidmeali.com
www.tevhiddersleri.org
www.tevhiddergisi.org
tevhiddergisi@gmail.com

ISBN 978-605-69350-3-9

9 786056 935039